

Forheksede fotspor i mørket

CATO THORSEN

Forheksede fotspor i mørket'

Cato Thorsen -Oktober 2023

Forheksede fotspor i mørket er en romantisk fantasyroman om mot, magi, identitet og kjærlighetens kraft til å bryte forbannelser. Historien følger Elara, en ung kvinne som trer inn i en mystisk skog for å finne svarene på morens forsvinning — og i stedet finner et levende slott, et falmet hjerte og en mann som bærer mer mørke enn han egentlig eier.

I skogens dyp møter Elara Kaelen, en mann forvrent av skyggemagi og fanget mellom sin egen fortid og slottets vilje. Det som begynner som mistanke, utvikler seg til et uventet partnerskap, og derfra videre til en forbindelse sterkere enn både lys og mørke. Sammen kjemper de gjennom hjertets prøvelser — illusjoner, frykt, minner og levende magi — for å finne sannheten om slottet som styrer alt rundt dem.

Når slottets mystiske hjerte brytes, frigjøres ikke bare Kaelen fra sin forbannelse; også Elaras fortapte mor og Kaelens egen lillebror vender tilbake fra skyggene. Men seieren er bare begynnelsen. For med ett vokterhjerte ødelagt, våkner skogens andre urgamle krefter.

Elara, som bærer den siste gnisten av hjertets lys, må velge hvem hun vil være. Ikke en vokter. Ikke en fange. Men en bro — mellom mennesker og magi, mellom lys og mørke, mellom valg og skjebne. Og Kaelen, fri for første gang, må bestemme om han vil ta plass som vokter av balanse, en beskytter uten lenker. Sammen, med sin nye familie ved sin side, går de mot en fremtid de selv velger å skape — i en verden som endelig puster. Dette er en historie om kjærlighet som helbreder, skoger som tenker, og mennesker som velger hverandre når alt annet faller sammen. Anbefalt alder: 12 år og oppover.

Ingen i landsbyen Mareld likte å snakke om skogen. Ikke om dagen, og slett ikke om natten. De gamle kalte den Nattgard, en skog som vokter sine egne hemmeligheter med røtter, tåke og kulde. Historiene om Nattgard var mange, men alle endte med samme advarsel: «Følg aldri det som gløder i mørket.» Elara hadde hørt det siden hun var liten. Moren pleide å hviske det inn i håret hennes når stormene kom, faren gjentok det med stram stemme hver gang hun gikk for langt bort fra trygge stier. Men selv da, selv som barn, hadde noe ved Nattgard fascinert henne mer enn det skremte henne. Skogen hadde alltid virket levende for henne. Vinden der inne sang annerledes. Trærne lente seg over hverandre som om de hvisket glømte historier. Og noen ganger... noen ganger kunne hun sverge på at hun så lys mellom trærne om natten. Lys som beveget seg. Det var derfor hun stoppet opp den kvelden. Den kvelden alt begynte. Himmelen var tung av skyer, blågrå og nesten metallisk i fargen. Elara var på vei hjem fra å levere urter til handelsmannen i utkanten av Mareld da hun hørte det: en dyp, nesten vibrerende lyd, som om bakken pustet. Hun snudde seg mot Nattgard. Der. Mellom trærne. Glødende fotspor. Store. Rå. Som brente merker i jorden, men uten ildens røde farge. Disse glødet i en dyp turkis, som om de var fylt med levende stjernelys. Elara stivnet. Det var ikke mulig. Ingen fortalte historier om slike spor. Men hun hadde sett dem. De var der, pulserende svakt. Som hjerteslag. En eldre mann hun en gang hadde møtt i handelsbyen, hadde sagt: «Hvis du noen gang ser lys i Nattgard, så vend deg bort. Det du følger, blir det du mister.» Elara burde ha snudd. Hun burde ha ignorert alt. Men hun tok ett skritt nærmere. Så ett til. Hun kunne ikke forklare det – det var som om noe usynlig trakk henne fremover, som en hånd som ikke var en hånd, som en tanke som ikke var hennes egen. Hun stod helt ved skogkanten nå. Fotsporene fortsatte inn i skyggen. Som om de ventet på henne. «Elara!» Hun rykket til. Det var nabogutten, Jorin, som kom løpende mot henne. Ansiktet hans var blekt, øynene vidåpne. «Hva gjør du?» pustet han. «Du... du må ikke stå der. Ikke når skogen er så stille.» Elara så rundt seg. Han hadde rett. Ikke en fugl kvitret. Ikke en kvist brast. Skogen var helt lydløs. «Ser du det?» hvisket hun. Jorin nærmet seg forsiktig og kikket mot trærne. «Ser hva?» Elara så tilbake – og hjertet hennes stanset et øyeblikk. Fotsporene var borte. Ikke et spor. Ikke et glimt av lys. Bare mørke. «Jeg så...» began hun. «Jeg så noe. Det var lys—» Jorin ristet på hodet og tok et grep rundt armen hennes. Fingrene hans skalv. «Kom. Du skal ikke stå her.» Elara lot seg dra bort, men snudde seg én siste gang. Hun kunne ha sverget på at noe rørte seg mellom trærne. Som en skygge som trakk seg tilbake. Som om den hadde sett henne. Huset til Elara lå ved elvebredden, en liten håndverkerbolig med tørkede planter hengende langs veggene. Moren satt ved bordet da Elara kom inn, med hendene fulle av urter og øynene fulle av uro. «Du er sen,» sa hun. «Unnskyld. Jeg ble... oppholdt.» Moren så på henne, og Elara kunne lese en hel samtale bak blikket hennes. Moren hadde vært som henne en gang – nysgjerrig, drømmende, modig. Men noe hadde skjedd da Elara var liten. Noe som tok faren hennes bort, selv om ingen ville si det høyt. «Hold deg unna skogen,» sa moren kort. Elara ville protestere, men noe ved tonen hennes stoppet henne. Det var ikke frykt. Det var sorg. Natten ble lang. Stormen kom. Vinden slo i veggene. Elara sovnet, men våknet brått av en lyd hun ikke kunne ignorere. En lyd som ikke kom fra vinden. En lyd som ikke var menneskelig. Referensen vibrerte i mørket. Lav. Sorgfull. Som en ulv som gråt. Elara satte seg opp i sengen. Hun gikk til vinduet. Og der— Der var de igjen. Fotsporene. Glødende. Pulserende. Skarpere enn før. Og denne gangen førte de ikke inn i skogen. Denne gangen førte de

ut. Rett mot huset hennes. Elara holdt pusten. En skikkelse sto mellom trærne. Høy. Bred. Omkranset av skygger som beveget seg som røyk. Hun så ikke ansiktet, bare to glødende øyne. De så rett på henne. Hun rykket bakover. Skikkelsen var borte. Fotsporene sluknet. Elara stod alene i mørket, men hun visste én ting med sikkerhet: Dette var ikke en tilfeldighet. Skogen hadde sett henne. Og nå hadde noe inni den fulgt etter. Hun kjente et sting av frykt, et riss av fascinasjon, og noe hun ikke hadde ord for. Stormen økte utenfor. Og langt inne i skogen, som et svar, lød et nytt ul: Lavt. Sårt. Og ubestridelig levende. Elara våknet før solen rakk å røre horisonten. Hun hadde sovnet dårlig; hver gang hun lukket øynene, så hun de glødende sporene foran huset. Det var som om de hadde brent seg fast i tankene hennes, og nå lå de under huden hennes som et bankende spørsmål. Hun tok på seg støvlene, snek seg forbi morens rom og gikk ut i den bleke morgengryet. Stormen hadde stilnet. Luften var tung og rå. Jorden var mørk av regn, og i pyttene speilet en blek måne som ikke ville slippe natten helt. Elara gikk rett bort til stedet hun hadde sett fotsporene kvelden før. Hjertet sank. Det var ingenting igjen. Ingen merker i jorden. Ingen glød. Ingen tegn til at noe stort og tungt hadde stått der. Hun gnød hendene mot armene for å få bort kulden og svelget hardt. «Jeg drømte det ikke...» hvisket hun. Selv om sporene var borte, var vissheten om at noe hadde vært der sterkere enn noen drøm kunne være. Hun gikk nærmere skogkanten. Det var fremdeles stille, men ikke den normale morgenstillheten skogen pleide å ha. Det var en tom stillhet. En som kom etter at alt levende hadde gjemt seg. Så – et lavt knepp fra en gren. Elara snudde seg brått. «Hvem er der?» Ingen svarte. Hun kunne ha snudd. Hun kunne ha gått hjem og latt som om ingenting hadde skjedd. Men Elara hadde aldri vært en slik jente. Hun tok et skritt inn mellom trærne. En svak duft av fuktig bark og forvitret jord traff henne. Det var som å krysse en usynlig terskel. Hun kjente det fysisk – som om noe gled over henne, en kald hinne som ga henne frysninger ned ryggen. Hun dro pusten. «Jeg vil bare vite hvem du er,» sa hun lavt. «Og hvorfor du fulgte etter meg.» Stillheten svarte. Elara tok enda et skritt – og foten hennes traff noe som ga fra seg et lavt glimt. Hun bøyde seg ned. Et fotspor. Glødende. Svært svakt, nesten døende, men glødende likevel. Hun rørte ved det. Kulden som krøp opp fingrene hennes var så intens at hun gispte og trakk hånden til seg. «Ikke rør dem.» Elara snudde seg så fort at hun mistet balansen og måtte støtte seg mot et tre. Han sto der. Skikkelsen fra nattens drøm – eller virkelighet. Høy. Skyggene rundt ham beveget seg fortsatt, som en kledning laget av mørke flammer. Han hadde ansiktstrekk, men de var skjult i halvllys; konturene var menneskelige, men urolige, som om mørket hele tiden forsøkte å slette dem. Øynene var lyse. Ikke blå, ikke grønne – mer som lyset fra en vinterstjerne. Elara åpnet munnen, men stemmen kom ikke med en gang. «Du,» klarte hun til slutt. «Du var ved huset mitt.» Han senket hodet, nesten skamfullt. «Jeg skulle ikke vært der.» «Hvorfor var du der?» Han svarte ikke. I stedet så han ned på fotsporet hun hadde rørt. «De brenner kaldt,» sa han. «De etterlater seg mer enn bare merker. De setter spor i den som følger dem.» Elara tok et forsiktig skritt nærmere. «Hva er du?» Han så opp. Skyggene rundt ham trakk seg litt sammen, som om spørsmålet skar gjennom et skjold. «Jeg var menneske,» sa han lavt. «En gang.» «Og nå?» «Nå er jeg noe skogen ikke ville slippe fri.» Elara ventet, men han sa ikke mer. Han vendte seg bort, som om han ville forsvinne igjen mellom trærne. «Vent!» ropte hun. Han stoppet, men snudde seg ikke. «Fortell meg navnet ditt,» sa hun. Et langt øyeblikk var alt hun hørte pustingens hans, den tunge, nesten smertefulle rytmen av en som bar flere år enn kroppen kunne

tåle. Så – hvisket han: «Kaelen.» Elara smakte på navnet med tankene. «Hva vil du av meg, Kaelen?» Han snudde seg langsomt. «Ingenting.» «Da hvorfor følger du etter meg?» «Jeg følger deg ikke,» sa han, og stemmen var tyngre nå. «Det er du som følger meg.» Hun rynket pannen. «Jeg fulgte sporene dine, ja, men—» «Ikke bare sporene,» avbrøt han. «Du fulgte kallet.» «Kallet?» «Skogen rørte ved deg den natten du så meg første gang. Den merket deg. Nå... ser du det som er skjult.» Elara kjente hjertet dunke. «Skogen valgte meg? Hvorfor?» «Jeg vet ikke,» svarte Kaelen. «Men det betyr at du står i fare.» Han kom et steg nærmere. Skyggene rundt ham fulgte bevegelsen som røyk som strømmet etter. «Dra hjem, Elara. Og ikke kom tilbake.» Hun løftet haken trassig. «Jeg kommer ikke til å gå uten svar.» Kaelen stirret på henne lenge. Vinden dro i løse flak av skygge rundt skuldrene hans. «Svar er ikke alltid det du trenger,» sa han. «Noen ganger er det flukt.» «Jeg flukter ikke.» Ansiktet hans fikk et uttrykk hun ikke klarte å lese. Det var ikke hån. Ikke sinne. Noe mellom forundring og frustrasjon. «Det kommer en tid,» sa han lavt, «da du skulle ønske du gjorde.» Han begynte å trekke seg bakover, inn i skyggen. «Kaelen!» ropte hun. Han stoppet, skjult halvveis i mørket. «Vil jeg se deg igjen?» spurte hun. «Ikke hvis du hører på meg.» «Og hvis jeg ikke gjør det?» Han lukket øynene et øyeblikk, som om hun sa noe smertefullt. «Da vil du ikke bare se meg,» sa han, «men alt som jager meg.» Så forsvant han mellom trærne, og skogen ble stille igjen. Bare ett glødende fotspor var igjen, som et stille farvel. Elara gikk bort til det. Hun rørte det ikke. Men hun knelte foran det, og hvisket inn i det døende lyset: «Jeg kommer tilbake. Da Elara kom tilbake til landsbyen den morgenen, lå tåken allerede tungt over hustakene. Den var tykkere enn vanlig, nesten sølvfarget, og den så ikke ut til å bevege seg slik tåke normalt gjorde. Den hang – som om den ventet. Folk i Mærelt var vant til mystiske fenomener, men denne morgenen var det en underlig uro i luften. Dører smalt litt raskere igjen. Vinduer ble lukket. Naboer nikket til hverandre, men uten smil. Det var som om alle kjente skogens humør, og den humøret var dårlig. Elara merket blikkene som fulgte henne mens hun gikk. Det var ikke første gang folk så rart på henne – hun var kjent for å være altfor eventyrlysten – men dette var annerledes. Som om de kunne føle at hun hadde krysset en grense de selv ikke turte. Moren hennes sto allerede ved kjøkkenbenken da hun kom inn. Håret var bundet stramt bak hodet, og hendene var fulle av røtter og urter. «Du var ute igjen,» sa hun uten å snu seg. Elara åpnet munnen for å protestere, men stoppet. Moren hadde alltid visst slikt. Hun hadde den sjette sansen som alle mødre snakket om, men hos henne var den nesten skremmende presis. «Bare litt,» mumlet Elara. «Du gikk inn i skogen.» Det var ikke et spørsmål. Elara bet tennene sammen. Moren snudde seg da, og hun hadde det blikket – det som så gjennom unnskyldninger og direkte inn i sannheten. «Elara... hvorfor?» Elara tok en dyp pust. Hun kunne si det. Fortelle alt. Om Kaelen. Om sporene. Om lyset. Om mørket som stirret tilbake. Men hun visste at det ville gjøre alt verre. Så hun sa: «Jeg... jeg trengte frisk luft.» Moren holdt blikket fast et øyeblikk til, som om hun kunne presse sannheten frem med vilje alene. Men til slutt snudde hun seg og fortsatte å knuse tørkede blader med hånden. Stillheten var strammere enn en knute. «Jeg vil ikke miste deg også,» sa hun stille. Ordene traff Elara i brystet. Ord hun ikke visste hun skulle få vondt av. Ord som bar en historie ingen hadde fortalt henne. Senere den dagen gikk Elara ned til elven. Det var stedet hun alltid gikk til når hodet var for fullt. Elven var nesten som en venn; hun hadde vokst opp ved den, lekt i den, lært å svømme i den. Vannet var klart, så klart at hun kunne se steinene på bunnen som om de lå rett under overflaten.

Hun kastet en liten stein i vannet og så ringene bre seg utover. Hun visste hun ville gå tilbake til skogen. Hun visste hun ville finne Kaelen igjen. Men før hun kunne begynne å planlegge hvordan, skjedde noe som fikk henne til å stivne. En skygge gled over elvebredden. Ikke en fugl. Ikke en sky. En skygge som ikke skulle være der. Hun retter seg opp. «Kaelen?» hvisket hun, selv om hun visste at det ikke var ham. Skyggen flyttet seg igjen, og denne gangen fulgte en lyd med. En lav, raspende pust. Som når noe trekker inn luft gjennom for mange tenner. Elara rygget to skritt. Så så hun dem. Øyne. Ikke to. Men fire. Nei... seks. Glødende gule øyne som dukket opp mellom sivet som små bål i natten. Elara ble iskald. De stirret på henne. Fulgte hvert eneste hjerteslag hun hadde. Og i det ene sekundet hun var sikker på at de ville kaste seg frem, skjedde noe uventet. En dyp, rungende lyd fylte luften. En slags snerring blandet med et varsel. Ikke fra øynene. Fra skogen. Fra noe mye større. De gule øynene blunket, vred seg, trakk seg bakover og forsvant. Elara ble stående alene, men hjertet fór som en vill hest. «Ikke her ute.» Stemmen kom bak henne, dyp og lav, nesten som et eko. Elara snudde seg. Kaelen sto under et tre, halvt skjult i skyggen. «Du... du skremte vettet av meg!» sa hun med et for høyt pust. Han ignorerte kommentaren og gikk mot henne. Skyggene rundt ham føltes tykkere enn før, som om de hadde vokst. «Hva var det?» spurte hun alvorlig. Kaelen stirret mot stedet der de gule øynene hadde vært. «Skyggeulver.» Stemmen hans var stram. «De følger spor av magi. De blir trukket mot det skogen har merket.» Elara kjente huden bli kald. «Meg?» «Ja,» sa han. «Deg.» Han tok et skritt nærmere, og hun kunne se mer av ansiktet hans nå. Menneskelige trekk, men... ikke helt. Som om mørket hadde eltet dem og formet dem på nytt. «Du sa jeg var i fare,» sa hun lavt. «Du mente det.» «Jeg mente hvert ord.» «Så... du reddet meg?» Han svarte ikke, men blikket hans sa nok. Elara svelget. «Kaelen... hva er disse skapningene?» «De er skyggens vakthunder,» svarte han. «Skapt for å følge, jakte, og fange alt som ikke skulle vært i deres del av skogen.» «Men hvorfor meg?» Kaelen så på henne med et uttrykk som var både fascinert og... bekymret. «Fordi noe ved deg vekket dem.» Elara holdt pusten. «Hvem... hvem vekket deg?» Stillheten strammet seg som en snare rundt dem. Kaelen svarte ikke med én gang. Da han endelig snakket, var stemmen hans lavere enn hun hadde hørt den før. «Skogen gjorde.» «Hvorfor deg?» spurte hun. Han så bort. «Fordi jeg var dum nok til å redde noe som aldri burde vært reddet.» Elara åpnet munnen for å spørre mer, men Kaelen ristet på hodet. «Ikke her,» sa han. «Ikke mens de lytter.» «Hvem?» Kaelen vendte blikket mot skogen. Øynene hans ble smalere. «Alt som lever i mørket.» Elara gøs. «Så hvor skal vi gå?» Kaelen så tilbake på henne. «Til stedet skogen gjemmer meg fra dem. Hvis du vil ha svar, må du følge meg dit.» «Til... skjulestedet ditt?» «Til det som gjenstår av mitt hjem.» Elara trakk pusten dypt. Hun hadde allerede visst svaret før hun spurte. «Jeg følger deg.» Kaelen nikket. Skyggene rundt ham strammet seg som et slør. «Da må du gå før de lukter deg igjen.» Han snudde seg og forsvant inn mellom trærne. Elara tok et skritt etter. Så to. Og før hun visste hva hun gjorde, var hun igjen på vei inn i skogen bak ham, mot noe hun ikke forsto... ..men som hun nå ikke kunne vende ryggen til. Skogen strammet seg rundt dem jo dypere de gikk. Trærne sto tettere, nesten som om de lente seg inn for å lytte. Luften var kjøligere her inne, ikke bare fordi solen ikke nådde ned – det var en annen type kulde. En kulde som kom fra noe gammelt. Kaelen gikk foran uten en lyd. Selv ikke kvister knep under vekten hans. Skyggene rundt ham dempet alt, som om skogen selv ikke visste han var der. Eller som om den valgte å ikke merke ham. Elara derimot, var alt annet enn

lydløs. Hvert skritt hun tok, knekte en kvist, dyttet vekk en grein eller raslet i bladene. Hun kjente Kaelen kaste et blikk bak seg hver gang hun laget lyd. «Jeg prøver,» hvisket hun. «Skogen prøver også,» svarte han. «Prøver hva?» «Å kjenne igjen hva du er.» Elara svelget hardt. «Hva jeg er? Jeg er menneske.» Skyggene rundt Kaelen dirret svakt, som om de reagerte på ordene hennes. «For øyeblikket,» sa han lavt. Hun stoppet. «Hva mener du med det?» Han snudde seg. Øynene hans glødet svakt under hette av mørke som alltid lå over ansiktet. «Skogen endrer alt den rører,» sa han. «Alt den merker. Den lar deg se det som er skjult. Den lar deg høre det som visker. Men mer enn det...» Han trakk pusten tungt. «Den prøver å gjøre deg til noe som hører hjemme her.» «Og du vil ikke at det skal skje med meg,» sa hun. Det var ikke et spørsmål. Og likevel så han overrasket ut, nesten... såret, som om hun hadde funnet en sannhet han ikke var klar for at hun skulle forstå. Han vendte blikket bort og fortsatte å gå. De tok seg gjennom en trang korridor av trær som dannet en naturlig bue over stien. Bak dem ble lyden av skyggeulvene svakere, men Elara følte likevel at de var nær. Som om flere øyne fulgte dem fra mørke kroker. «Hva er det egentlig de vil?» spurte hun. «Det samme som alt i denne delen av skogen,» svarte Kaelen. «Alt som bærer merkene av gammel magi vil ha mer av seg selv.» «Så... de vil ha meg fordi jeg er merket?» «De vil ha deg fordi du er ny,» rettet Kaelen. «Ny magi er den sterkeste magien.» Elara gæs. Hun hadde aldri vært magisk. Ikke så mye som et glimt. Hun var god med planter, sikker; hun kunne navnene på alt som vokste og alt som kunne brukes som medisin. Men det var ikke magi. Ikke i nærheten. Men nå... Nå var det noe i blodet hennes som pulserte når skogen pustet. Etter hva som føltes som timer, åpnet skogen seg plutselig. Elara stoppet og trakk pusten dypt. Foran henne lå en enorm slette – men hun kunne se den bare i fragmenter. Det var som om luften flimret, brakk lyset, skjulte terreng og detaljer. Skygger danset i utkanten av synet hennes, men forsvant hver gang hun prøvde å fokusere. Midt i alt dette – midt i flimmeret – sto en bygning. Et tårn? En borg? Et... slott? Hun kunne ikke si det sikkert. Formen endret seg med hvert blunk, som om stedet ikke helt var enig med seg selv om hva det skulle være. «Hva er dette?» spurte Elara. «Hjemmet mitt,» sa Kaelen. «Men... det ser ikke ut som et hjem.» «Det var aldri ment å være det.» Skyggene rundt ham strammet seg, nesten som om de husket noe vondt. Elara tok et skritt nærmere. Luften foran henne var tykk, motstridig, som en hinne som ikke ville slippe henne gjennom. Hun løftet hånden forsiktig og berørte den. Luftveggen ga etter – bare litt – og sendte en kald iling opp armen hennes. «Den vil ikke slippe meg inn,» sa hun. «Ikke ennå,» svarte Kaelen. «Et slott som dette slipper ingen inn uten at det... kjenner dem.» Elara så på ham. «Kjenner deg, mente du.» Han så på henne i et langt, stille øyeblikk. «Nei,» sa han til slutt. «Kjenner deg.» Elara holdt pusten. «Hva mener du? Jeg har aldri vært her før.» «Det betyr ikke noe,» svarte han. «Det finnes steder som kjenner blod og vilje, ikke minner.» Han rakte ut hånden. «Kom.» Elara nølte, men tok hånden hans. Den var... ikke som hun forventet. Den var kald, ja – men ikke død. Den var som kaldt vann som beveget seg, levende og flytende, men likevel solid nok til at hun kunne holde den. Da hun berørte ham, rykket slottet i det fjerne. Som om det reagerte på berøringen deres. «Hold fast,» sa Kaelen. Skyggene rundt ham rørte seg som en bølge. Så gikk de fremover – mot luftveggen. Da de trådte gjennom, var det som å bryte gjennom is. Kulden bet inn i huden hennes, men slapp henne samtidig gjennom. Og plutselig— Var de inne. Slettens virkelighet var helt annerledes innenfor skjoldet. Alt var tydelig nå. Mørkt, ja, men klart. Slottet var enormt. Det hadde ikke spir som pekte

mot himmelen, men tårn som så ut til å være bygget i sirkel, som om de var vokst ut av bakken. Steinene var mørkegrå, med tynne pulserende årringer av blått – som om bygningen hadde årer, som et levende vesen. «Dette stedet...» Elara hvisket. «Det er skapt av skogen,» sa Kaelen. «Av en del av skogen jeg aldri burde ha gått inn i.» «Hvorfor gikk du inn?» Kaelen trakk seg litt unna. Elara så det. Flere ganger hadde han vært i ferd med å åpne seg, men noe skar i ham hver gang. «Jeg fulgte noen,» sa han til slutt. «Akkurat som du følger meg.» «Hvem fulgte du?» Han svarte ikke. I stedet gikk han mot den store steindøren foran dem. Den var to ganger så høy som ham, og langt bredere enn to mennesker kunne strekke seg. Kaelen la hånden mot den. Skyggene rundt ham skar inn i steinen, og døren glødet med samme turkise farge som sporene hans. Så åpnet den seg. Ikke med bråk. Ikke med skrik. Den åpnet seg som en munn som hadde ventet på dem lenge. Kaelen snudde seg mot henne. «Dette er ikke et trygt sted,» sa han. «Men det er det eneste stedet skyggene ikke når.» Elara trakk pusten dypt og gikk etter ham. Inn i slottet som ikke ville bli sett. Slottet slukte lyset da Elara og Kaelen gikk inn. Det var ikke helt mørkt – mer... ambivalent. Som om steinene selv bestemte hvor mye av seg de ville vise. Hvis tårnene ute var som årer, var gangen de sto i som en hals: en bred korridor av stein som sakte pulserte med dunkle blå striper som beveget seg i veggene. Som om bygningen pustet. Elara stoppet etter de første skrittene. «Slottet... det er levende.» Kaelen nikket svakt. «Ikke levende som oss. Mer som en rest av noe gammelt. Et skall som husker.» «Husker hva?» Han svarte ikke. Skyggene rundt ham trakk seg tettere, som om spørsmålet hennes var et trekk som presset ham nærmere et hull han ikke ville falle ned i. Han løftet hånden og et svakt lys – en liten glød som gled ut fra skyggene – danset foran dem og lyste korridoren svakt opp. «Kom,» sa han. «Det er steder her du ikke bør se for lenge på.» Det var ikke en beroligende ting å si. De gikk gjennom en bred hall med steinsøyler som var formet som trær – eller kanskje trær som var blitt stein. Elara forsøkte å ikke se for mye på dem. Noen av grenene så for mye ut som fingre. Noen av knutene så for mye ut som øyne. Alt var stille. Ikke en eneste bevegelse. Ikke en eneste lyd. «Hvor er... alle andre?» spurte hun, selv om hun allerede visste svaret. Kaelen gikk foran henne, skuldrene stramme. «Jeg er den siste,» sa han. «Den siste hva?» «Den siste igjen.» Han gikk litt fortere. «La det være nok.» Elara kjente et stikk av sympati. En ensomhet som hang i luften rundt ham som et slør. De gikk gjennom flere haller, alle forskjellige. En lang korridor fylt med speil som var sprukket, som om noen hadde slått dem i raseri. I noen av speilfragmentene kunne hun se sitt eget ansikt – men som en skygge, som om speilet så noe annet i henne enn det hun selv gjorde. «Ikke stopp.» Kaelens stemme var stram. «Ikke se inn i dem lenge.» Hun tvang seg til å se bort. Neste rom var enda verre. En stor rund hall med et gulv av polert stein, så glatt at lyset fra Kaelens skyggeglød speilet seg som vann. Men det var ikke det som fikk henne til å stivne. På veggene var det utskjæringer. Ansikter. Hundrevis av ansikter. Ikke vakre, ikke groteske – bare... menneskelige. Massevis av menneskelige ansikter med øyne lukket, som om de sov. Elara hvisket: «Hva er dette?» «Slottet husker,» svarte Kaelen. «Og slottet glemmer aldri.» «Husker hvem?» Han svelget. «De som kom før.» Elara frøs. «De som kom før deg?» Kaelen snudde seg brått mot henne. «Ikke snakk som om du er som dem,» sa han hardt. «De var grådige. Nysgjerrige på feil måte. De fulgte makten, ikke sporene.» Elara holdt blikket hans. «Hvordan vet du at jeg er annerledes?» «Fordi du er her for svar,» sa han. «Ikke for styrke.» Det steg noe varmt i brystet hennes. Hun rakk ikke å svare før Kaelen pekte på en

trapp av mørk stein. «Vi skal opp hit.» Trappen slynget seg oppover som ryggraden til et gammelt dyr. Veggene ble tettere, og himmelen forsvant helt — selv om hun aldri hadde sett himmelen inne til å begynne med. Elara fulgte ham. Da de nådde toppen, åpnet trappen seg til et stort rom. En bibliotekssal. Men bøker var ikke bøker. Hylla var fylt av steinplater, ruller laget av bark, glødende krystaller som så ut som minnefragmenter. Det var ikke støv noen steder. Alt var som om det ventet på å bli brukt. Kaelen gikk bort til en hylle og trakk ut en flat, mørk steinplate. Den glødet når skyggene hans berørte den. «Dette,» sa han, «er hvorfor jeg tok deg med hit.» Elara trakk nærmere. «Hva er det?» «En del av forbannelsen,» svarte han. «Den som holder meg slik jeg er.» Hun stirret. «Du sa skogen gjorde dette mot deg. Jeg trodde det var... en ånd. Et vesen. Noe magisk.» «Det var det også,» sa Kaelen, og gløden fra platen kastet lys opp i ansiktet hans. «Men forbannelsen var ikke et rop. Det var en handling. Et valg jeg tok.» Elara knep øynene. «Hva gjorde du, Kaelen?» Han så på henne med et blikk som var både ungt og gammelt, som om to personer levde i ham samtidig. «Jeg fulgte fotsporene.» Hun stivnet. «Som meg.» «Nei,» sa han. «Ikke som deg. Jeg fulgte dem for makt. Du fulgte dem for sannhet.» Han la platen på et bord som så ut som en treinngrodd stein, og tok to skritt nærmere henne. «Men nå må du forstå dette, Elara...» Han løftet hånden. Skyggene rundt ham pisket frem og glødet i det turkise lyset fra platen. «Når skogen merker deg, slipper den deg ikke frivillig.» Elara svelget. «Hva betyr det?» Kaelen sto så nær at hun kunne kjenne kulden fra ham, kjenne den merkelige vibrasjonen som kom av skyggene som var en del av ham. «Det betyr,» sa han lavt, «at du har allerede begynt å forandre deg.» Elara tok et skritt bakover. «Hva?» Kaelen så på henne med en uvanlig brå intensitet. Skyggene rundt ham trakk seg tett som en kappe. «Skogen har sett deg. Den har valgt deg. Det er ikke tilfeldig. Ikke noe som skjedde uten grunn.» «Men... jeg gjorde ingenting!» «Du gikk inn.» Han pekte på henne, nesten desperat. «Du rørte sporene. Du så meg uten at jeg viste meg. Det skjer ikke med vanlige mennesker, Elara. Det skjer bare med dem som...» Han stoppet. Hun så det på ham. Han ville ikke si det. Men hun måtte vite. «Med dem som hva, Kaelen?» Han lukket øynene. «Med dem som skogen vil ta.» De stod stille i flere hjerteslag. Elara kjente at noe bevegde seg i brystet, en blanding av frykt og sinne og noe annet hun ikke kunne sette ord på. «Hvis skogen vil ta meg,» sa hun lavt, «hvorfor advarte den meg da? Hvorfor sendte den... deg?» Kaelen åpnet øynene igjen. «Det prøver jeg å finne ut.» Han trakk seg et skritt tilbake og så ned på steinplaten. «Forbannelsen min begynte ikke med et valg,» sa han. «Den begynte med et møte.» «Med hvem?» Han løftet hodet. «Med vokteren.» Elara kjente et sjokk i magen. «Vokteren? Finnes det virkelig en vokter?» «Ikke slik eventyrene sier,» svarte han. «Ikke en som beskytter. En som... vokter magien. Og straffer de som nærmer seg den.» Han så på henne igjen. «Hvis skogen valgte deg, Elara... så kommer vokteren. Snart.» Elara svelget, men stemmen hennes var klarere enn hun forventet. «Kaelen... jeg vil ikke forsvinne inn i dette stedet. Jeg vil ikke bli fanget.» «Det er derfor du må høre på meg,» «Hva vil du jeg skal gjøre?» Han så på henne med et blikk hun aldri hadde sett i ham før — fullt av noe som kunne være frykt... eller noe som lignet omsorg. «Du må ikke gå nærmere slottets hjerte.» «Hvorfor ikke?» «Fordi slottet husker deg nå. Og hvis du går dypere inn... så vil det aldri glemme.» Elara kjente hun måtte puste dypt for å holde tankene sammen. Slottet rundt henne føltes plutselig mindre som et byggverk og mer som en skapning — en som hadde våknet, og nå fulgte hvert sekund hun trakk luft. «Slottets hjerte?» sa hun, stemmen

var rolig, men innsiden føltes som rotblandet storm. «Hvor... hvor er det?» Kaelen så på henne lenge før han tørte å svare. «Det er ikke et sted,» sa han. «Det er en følelse. En puls. Når du først finner den, kan du ikke vende tilbake uten at slottet kjenner deg. Du blir en del av det.» Elara presset leppene sammen. «Er du en del av det?» Skyggene rundt ham rørte seg, som en vind som ikke fantes. «Jeg er ikke sikker,» sa han. «Men jeg vet at slottet holder meg her. Jeg kan ikke forlate det området som skjoldet dekker. Hvis jeg prøver—» Han løftet armen. Skyggene rørte seg nervøst, vibrerende. «—blir jeg dratt tilbake. Som om veggene selv bestemmer hvor jeg tilhører.» Elara følte en vilje bygge seg i henne som ikke kom fra frykt, men fra trass. «Og du vil ikke at det skal skje med meg.» Det var ikke et spørsmål. Kaelen så på henne igjen, og for første gang var det ikke bare anger i blikket hans. Det var uro. Og bekymring. Og noe som minnet om en sårbarhet han skjulte bak mørket. «Nei,» sa han. «Jeg vil ikke miste enda en.» Ordene hans var rå. Utsatt. Som om han sa mer enn han hadde ment å slippe ut. Elara tok et lite skritt nærmere. «Mistet du noen?» Han trakk pusten, men svarte ikke. I stedet tok han steinplaten igjen, trykket skyggene inn i den, og la den tilbake på hyllen med en tung bevegelse. «Dette rommet,» sa han, «er bare begynnelsen på hva slottet husker. Jo lengre inn vi går, jo dypere blir minnene. Noen ganger viser slottet ikke sine egne — men dine.» Elara frøs. «Mine?» Kaelen nikket. «Det du frykter mest, det du savner mest, det du ikke tør å si høyt... slottet lever av det. Det er derfor det er farlig.» Han snudde seg mot trappen igjen. «Jeg skulle ikke tatt deg hit.» Elara fulgte raskt etter. «Hvor skal vi?» «Et tryggere rom. Et sted slottet ikke kan forme deg.» Hun hevet et øyenbryn. «Slottet former meg?» «Slottet former alt som går i nærheten av hjertet.» «Hvordan vet du hvor hjertet er?» Han stoppet brått og så på henne, som om hun hadde bedt om noe farlig. «Fordi jeg har stått der,» sa han. «Fordi det var der forbannelsen tok meg.» De gikk inn i en smal korridor med lavt tak. Veggene her var annerledes — glattere, som polert stein. Men når Elara strøk hånden over dem, kjente hun at de vibrerte. Som om de reagerte på berøring. «Slottet lytter til deg,» sa Kaelen. «Hvordan?» «Med alt. Med veggene. Gulvet. Luften. Det finnes ikke én stein her inne som ikke har en mening.» Elara strøk hånden bort fra veggen. Hun fikk en følelse av at steinen hadde husket det. «Hvor er vi?» spurte hun. Kaelen pekte mot en lav tre-dør innerst i korridoren. Den så nesten vanlig ut — noe som gjorde den mistenkelig. Ingenting i slottet var vanlig. Han åpnet døren. Det neste rommet var lite, rundt og nesten... snilt. Veggene var dekket av gamle tepper, og midt i rommet sto en sirkel av stein med en liten kilde i midten hvor vann rant sakte fra en sprekk i taket. Det var varmt her. Behagelig. «Dette stedet er annerledes,» sa Elara lavt. Kaelen nikket. «Dette er ekkorommet. Det eneste stedet i slottet som ikke forsterker deg... men roer deg.» Han satte seg ned på en av steinene rundt kilden. Skyggene rundt ham trakk seg lett tilbake, og Elara så ham klarere nå. Fargen i øynene hans. De tunge trekkene. Ansiktet var ikke monstrøst. Det var... slitent. Menneskelig på måter hun aldri hadde sett ham være før. Elara satte seg forsiktig ned overfor ham. «Du sa du var den siste,» begynte hun. «Den siste igjen. Hva betyr det?» Kaelen satte albue på knærne og så ned i kilden. «Det betyr,» sa han, «at jeg ikke var den eneste som fulgte sporene.» Elara lente seg fremover. «Det var flere?» «Ja.» «Hva skjedde med dem?» Han svarte ikke. Elara ventet. Til slutt snakket han med en stemme som var nesten visken. «De ble slukt av hjerterommet.» Elara kjente en isning renne nedover ryggen. «Slukt... hvordan?» Kaelen så opp. Blikket hans var ikke skyggelagt nå. Det var rent. Og fylt av en sorg så gammel at hun

nesten ikke kunne puste. «Slottet tok dem,» sa han. «Det trengte dem. Det lærte av dem. Og så... lukket det seg rundt dem.» Elara presset hånden mot munnen. «Så forbannelsen... er ikke bare på deg.» Kaelen ristet sakte på hodet. «Jeg var den som kom nærmest å slippe unna. De andre... gjorde ikke det.» «Hvorfor overlevde du?» Han så på hendene sine, som om de var fremmede. «Fordi jeg ikke var alene da jeg gikk inn.» Elara følte noe stivne i brystet. «Hvem var du sammen med?» Kaelen trakk pusten dypt. Så dypt at skyggene rundt ham trakk seg tett, som om de prøvde å beskytte ham fra å si det. «Min bror,» sa han. Elara stivnet. Kaelen fortsatte: «Vi fulgte sporene sammen. Sporene som lystet som dine. Vi trodde vi kunne mestre magien. Vi trodde vi kunne forstå det ingen andre våget å nærme seg.» Han lukket øynene. «Men vi tok feil.» Elara svelget. «Hva skjedde med ham?» Kaelen så på henne — og i blikket hans lå et minne som var så smertefullt at hun følte skyggen av det over egen hud. «Han gikk inn i slottets hjerte... og kom aldri ut.» Elara visste ikke hva hun skulle si. Tause sekunder gikk. Til slutt sa Kaelen lavt: «Slottet husker ham. Jeg kan føle ham i veggene. I luften. Som en ekko som aldri vil dø.» Elara kjente hjertet sitre. «Da må jeg hjelpe deg ut. Vi må bryte forbannelsen. Det må finnes en måte.» Kaelen så på henne som om hun hadde sagt noe helt utenkelig. «Jeg har vært fanget her i år,» sa han stille. «Jeg har prøvd alt. Det finnes ingen vei ut.» «Da finner vi en.» Han ristet på hodet. «Du forstår ikke—» «Nei,» avbrøt Elara bestemt, «men jeg kommer til å forstå. Og jeg kommer ikke til å la skogen ta meg. Eller deg.» Kaelen sto sakte opp. Skyggene vokste rundt ham igjen som om de pustet. «Da må du være veldig forsiktig,» sa han. «For hvis du prøver å redde meg...» Han tok et skritt nærmere. «...vil slottet legge merke til deg.» Elara så opp på ham. «Det har det allerede gjort.» Kaelen stivnet. «Elara... hva mener du?» Hun pekte på armen sin. Der, under huden, svakt, som blekt nordlys: glødet en tynn linje av turkis lys. En av skyggenes farger. Kaelen tok et steg tilbake som om han hadde blitt slått i brystet. «Nei,» hvisket han. «Ikke så fort. Ikke så dypt. Hvordan—» Elara reiste seg. «Jeg tror slottet — eller skogen — har merket meg mer enn du visste.» Kulden i Kaelens øyne var ikke lenger frykt. Det var noe verre. Det var gjenkjennelse. «Slottet har valgt deg,» sa han. «Og det betyr...» Han lukket øynene. «...at det ikke vil slippe deg ut igjen.» Elara stirret på den glødende streken under huden sin. Den var svak, ja — men den var der. Et pulserende, turkis lys som beveget seg i samme rytme som hjertet hennes. «Kaelen...» Hun strøk fingeren over linjen. Den var varm. Levende. «Hva betyr dette?» Kaelen svarte ikke med det samme. Han gikk bort fra henne, som om han trengte avstand for å kunne puste. Skyggene rundt ham rørte seg urolig, klynget seg til skuldrene hans, som om de prøvde å dra ham tilbake fra et stup han sto for nær. «Det betyr at du må ut,» sa han endelig. «Nå. Med en gang.» Elara reiste seg skarpt. «Ut? Du sa jo at slottet — at skjoldet — holder deg her. At skyggene jager meg. Hvordan skal jeg gå ut alene?» Kaelen vendte seg mot henne. «Du går ikke ut alene. Jeg fører deg tilbake til skogkanten.» «Og så?» «Og så går du hjem,» sa han. «Og du glemmer sporene. Glemmer skyggen. Glemmer meg.» Elara stirret. «Tror du virkelig jeg kan glemme dette? At jeg kan gå hjem som om ingenting har skjedd?» Kaelen så bort. «Du må.» «Hvorfor?» Han snudde seg brått. «Fordi det som har merket deg er begynnelsen av hjertets kall. Det starter som en lysning i huden. Så går det dypere. Inn i blodet. Inn i sinnet.» Han trakk inn pust som ristet. «Til slutt vil du høre slottet kalle på deg. Du vil høre dørene puste. Du vil høre steinene hviske navnet ditt. Og du vil...» Han stoppet. «Vil hva?» hvisket Elara. Kaelens stemme var nesten brutt: «Du vil gå mot det. Uansett hva

som står i veien.» Elara kjente et sug i magen, men stemmen hennes var klar. «Jeg er ikke som de andre.» «Du vet ikke hvem de andre var,» svarte han lavt. «Fortell meg da.» Han knep øynene sammen. «De var som deg. Uskyldige. Nysgjerrige. Modige. Og det var derfor slottet tok dem først.» Elara tok to steg frem. «Kaelen. Se på meg.» Han gjorde det. Motvillig. Øynene hans glødet svakt i det varme lyset fra kilden i ekkorommet. «Du kjenner dette bedre enn meg,» sa Elara. «Du har levd her. Pustet dette. Overlevd dette. Du vet hvordan slottet fungerer. Hvorfor vil du ikke lære meg det jeg trenger for å stå imot?» Kaelen svarte ikke. Elara fortsatte: «Hvis slottet har valgt meg — hvis jeg virkelig er merket — så hjelper det ikke å stenge døren i ansiktet på det. Eller i ansiktet på meg.» Skyggene rundt Kaelen dirret som en spent streng. «Det handler ikke om å stenge deg ute,» sa han. «Det handler om å holde deg i live.» «Du sa at hjertet tok broren din,» sa Elara stille. «Men ikke deg.» Kaelen frøs. Helt. «Hvorfor ikke?» spurte hun. «Hva var forskjellen?» Kaelen vendte ansiktet bort, men hun kunne se at hun hadde truffet noe sårt. «Jeg var feig,» sa han. «Jeg snudde.» «Nei,» sa Elara. «Du overlevde.» «Jeg forlot ham!» brøt Kaelen ut, og stemmen slo mot steinveggene som et ekko laget av smerte. «Jeg løp. Og hjertet la hånden på meg da ryggen min var vendt. Det tok ham. Og det gjorde dette—» Han løftet begge hendene. Skyggene vibrerte voldsomt. «—av meg,» Elara så på ham. Så virkelig så ham. Ikke skyggen. Ikke forbannelsen. Mennesket under. «Jeg er lei for det du mistet,» sa hun. «Men du mister meg også hvis du ikke lar meg forstå dette stedet.» Kaelen pustet tungt. Skyggene sank litt. Bare litt. «Jeg vet ikke om jeg kan lære deg,» sa han lavt. «Men du kan prøve.» Hun så ham rett i øynene. «Eller vil du heller at jeg skal gå gjennom dette alene?» Han sukket — ikke et irritert sukk, men et av nederlag. Et sukk av å innse noe han ikke kunne kjempe imot. «Det finnes ett sted i slottet hvor jeg kan vise deg det du må vite,» sa han. Elara lente seg frem. «Hvor?» Han vendte blikket mot døren bak henne. En dør som ikke hadde vært der da de kom inn i rommet. En dør med tre paneler. Et panel som glødet svakt. Kaelen svelget. «Slottet har åpnet gjennomgangen.» Elara snudde seg. Døren var vakker og fryktinngytende på samme tid. Panelene var formet som tre lag av treverk, men treet var svart. Som kull. Eller natt. «Hva er dette rommet?» spurte hun. Kaelen svarte med mørk alvor: «Dette er Pustekammeret. Det er stedet der slottet viser deg hva du bringer med deg inn hit.» «Viser meg?» «Det du bærer i hjertet. Det du frykter mest.» Elara pustet inn. «Og på den andre siden av det?» Kaelen svarte: «På den andre siden lærer du å stå imot.» Stille. Så — Elara tok et skritt frem. «Er du med meg?» spurte hun. Kaelen sto stille i flere sekunder, som om han kjempet mot en gammel og tung skygge inni seg. Så tok han et skritt. «Jeg går foran.» Elara nikket. «Jeg følger.» Da Kaelen løftet hånden mot døren, glødet panelene sterkere. Skyggene hans ble dratt mot dem — ikke truende, mer som en magnet som hentet en del av ham han hadde mistet. Døren pustet. Åpnet seg. Langsamt. Der inne var ingenting. Bare mørke. Men et mørke som trakk luft inn, som om det ventet på dem. Kaelen rakte hånden mot henne. «Hold fast,» sa han. «Jeg slipper ikke,» svarte Elara. Og sammen gikk de inn i mørket som ventet. Mørket var ikke tomt. Det var det første Elara forstod da hun og Kaelen gikk inn. Det var som en stofflig masse rundt dem, tykkere enn luft, men vanskelig å definere. Det blåste ikke. Det rørte ikke på seg. Men det var der. Som om det ventet på å bli brukt, som en lerret som ikke ennå hadde mottatt form eller bilde. Kaelens hånd var iskald mot hennes, men hun holdt fast. Skyggene hans trakk seg tett rundt ham som en kappe, og de ble mer uroelige jo lenger inn de kom. «Ikke slipp hånden min,» sa han

lavt. «Jeg gjør ikke det.» «Uansett hva du ser.» Elara nikket — men det fikk henne til å trekke pusten urolig. Hva forventet han at hun skulle se? Der var ikke vegger. Ingen gulvlinjer. Ingen takhøyde. Men likevel visste hun at rommet var rundt. Hun kjente det på en måte hun ikke kunne forklare — som om formen på kammeret ble plantet direkte i tankene hennes. Det var en sirkel. Perfekt. Stram. Av måter som ikke var bygget med hender. Kaelen stoppet. «Det begynner nå.» Før Elara rakk å spørre hva — — begynte mørket foran henne å bevege seg. Ikke som røyk. Ikke som skygge. Men som noe flytende som trakk seg sammen til en hvirvel, og så åpnet seg som en tynn sprekke i verdens overflate. Lyset som sivet ut derfra var ikke ordentlig lys — mer en hvithet som ikke hadde farge. Så formet noe seg i den. Kaelen strammet grepet. «Se bort, Elara. Ikke se rett på det.» Men hun gjorde det. Hun kunne ikke la være. Formen ble tydeligere. Og hun kjente hjertet stanse. Det var en dør. En dør hun kjente bedre enn noe annet i verden. Den lave eikedøren hjemme. Døren faren hennes hadde gått ut av den siste morgenen hun husket ham. Døren som aldri hadde åpnet seg igjen for ham. Elara tok et skritt fremover. «Neil!» Kaelens stemme skar gjennom rommet. «Ikke gå nærmere!» «Det viser...» Hun løftet hånden. Stemmen hennes ristet. «Det viser meg huset mitt.» «Det viser deg det du frykter,» sa Kaelen. «At du mister hjemmet. At du mister alt som binder deg til den du var. Ikke la det trekke deg.» Men døren knirket. Sakte. Som om noen på innsiden holdt hånden på dørhåndtaket. Elara kjente kroppen svikte. «Pappa?» hvisket hun. Kaelen holdt henne hardt fast. «Det er ikke ham.» «Men det—» «Det er slottet.» Kaelen trakk henne bakover. «Det napper i minnet ditt. Det speiler det du savner. Det vil at du skal gå nærmere så det kan lære hva som svekker deg.» Døren åpnet seg mer. Lyden av farens stemme — den stemmen hun ikke hadde hørt siden hun var liten — fylte rommet. «Elara...?» Elara stivnet. Alt i henne ville løpe frem. Alt i henne ville gripe etter den stemmen. Men Kaelens hånd rundt hennes egen var alt som holdt henne igjen. «Lukk øynene,» sa han. «Nå.» «Jeg—» «Nå!» Elara gjorde det. Og døren forsvant i det øyeblikket. Lyset døde. Mørket ble stille igjen. «Hva var det?» pustet hun. Kaelen svarte tungt: «Det var det første laget. Pustekammeret viser deg det du savner mest. Det du lengter etter. Det bruker det mot deg.» Elara trakk hånden til brystet. «Det føltes så virkelig.» «Det er slottets styrke.» Kaelen så fremover. «Det gjør lengselen større enn fornuften.» Elara så ned. «Har du sett... din bror her?» Kaelens ansikt mørknet. «Ja.» «Og... var han ekte?» Kaelen hevet blikket. Øynene hans glødet med en smerte ingen levende burde bære. «Nei,» sa han. «Men hjertet mitt trodde det. Og det er nok.» Elara tok hånden hans igjen. Denne gangen med vilje. Ikke bare for trygghet — men for ham. «Hva er det neste?» spurte hun. Kaelen så inn i mørket. «Det som kommer nå er svakhetens speil.» «Svakhet?» «Det kammeret viser deg det du gjør feil. Det du ikke vil innrømme. Det du frykter at du ikke er.» Elara rettet ryggen. «Kom med det.» Kaelen ristet på hodet. «Du sier det nå. Men ingen er forberedt.» Mørket foran dem endret form igjen. En lang stripe av lys vokste som en åpning. Som en speilflate uten glass. Som en overflate klar til å reflektere noe. Elara pustet tungt. Men det var ikke hennes ansikt som viste seg. Det var henne — men svakere. Fryktsom. Ryggen krummet. Huden glansløs. Øynene tomme. Som en versjon av seg selv som hadde gitt opp. Under speilbildet sto et ord skrevet med glødende runer: GLEMTE Elara stirret. «Hvorfor det ordet?» Kaelen svelget. «Det viser deg det du frykter at du blir. At ingen husker deg. At ingen leter etter deg hvis du forsvinner.» Elara sto stille. «Så... det vet om meg.» Kaelen nikket. «Det kjenner frykten din bedre enn du gjør.» Elara hevet haken. «Da får

det vite dette også.» Hun tok ett steg frem. Et steg som klang i mørket. «Jeg lar meg ikke forsvinne.» Speilbildet sto. Så sprakk det. Ikke som glass. Men som lys som falt fra hverandre. Kaelen så på henne — ikke med frykt denne gangen. Men med noe som lignet respekt. «Du besto,» sa han. «Det gjorde ikke de fleste.» Elara trakk pusten. «Hva er neste lag?» Men før Kaelen rakk å svare — endret rommet seg igjen. Denne gangen var lyset ikke hvitt. Ikke turkis. Men rødt. Dypere enn blod. Kaelen stivnet. For første gang virket han... redd. «Hva er dette?» hvisket Elara. Kaelens stemme var lav og hard. «Det siste laget.» «Hva viser det?» Han svarte ikke først. Pusten hans ble tung. Skyggene krøp oppover armene hans som om de ville dekke øynene hans. «Kaelen...?» Han så på henne. «Dette er hjertets test.» Elara blunket. «Hva betyr det?» Kaelen svarte med en stemme som var mer en pust enn en lyd: «Dette viser deg ikke hvem du er. Ikke hva du frykter. Ikke hva du savner.» Elara sto helt stille. «Hva viser det da?» Kaelen lukket øynene. «Det viser deg hva du er i ferd med å bli.» Det røde lyset pulserte som en levende flamme, men uten varme. Elara kjente det som en trykkende kraft mot brystet, en bankende rytme som ikke tilhørte rommet — men henne. «Kaelen...» hvisket hun. «Hva skjer?» Kaelen svarte ikke først. Han sto helt stille. Ubevegelig. Som om ord ikke kunne passere gjennom kroppen hans før han tvang dem frem. «Hjertets test er den farligste delen av Pustekammeret,» sa han. «Fordi den ikke viser deg minner. Ikke løgner. Den viser deg sannhet.» «Hva slags sannhet?» Han åpnet øynene. Det hun så i dem var ikke mørke. Det var frykt. «Den viser hva du kan bli,» sa han. «Hvis skogen fullfører merkingen.» Elara kjente et kaldt støt gjennom ryggraden. «Og... hva innebærer det?» Kaelens stemme var dypere nå. Hardere. Som om den bar vekt av noe han hadde sett før — og overlevd. «Jeg så min egen forvandling her,» sa han. «Det var slik jeg forstod hva jeg hadde blitt til.» Elara svelget. «Hva viste det deg?» Han så bort. Skyggene rundt ham ble tykkere, som om de ville skjule ham. «Det viste meg en skygge uten menneske i seg,» sa han. «En form som hadde glemt navnet mitt. Glemt stemmen. Glemt alt, bortsett fra sulten etter mer magi.» Elara stirret. «Men du... du ble ikke det.» «Fordi jeg løp,» svarte han. «Jeg snudde før hjertet lukket seg rundt meg.» Han så inn i det røde lyset. «Denne testen gir deg ikke den muligheten.» Elara trakk pusten dypt. «Jeg er ikke redd for sannhet.» «Alle er redd for hjertets sannhet.» Rommet vibrerte. Som en tromme under bakken. Som hjerteslag — men ikke hennes. Og så — lys formet seg. Midt i mørket. Rødt. Som glødende glør. Som hjerteslag som presset seg frem fra jordens indre. Lyset dannet en form. Ikke menneskelig først. Bare en kjerne av kraft som rørte seg som blod gjennom åreverk. Kaelen steg tilbake. «Det begynner.» Elara presset hendene mot lårene for å holde dem fra å skjelve. Formen ble klarere. Hun så en silhuett. Mørk og brennende på samme tid. En kropp med konturer av både menneske og noe annet — noe rått og vilt. Silhuetten tok et skritt frem. Elara holdt pusten. Ansiktet ble synlig. Og hun kjente noe i brystet revne. Det var henne. Det var hennes ansikt — men øynene var ikke hennes. De glødet i farger av blått og rødt. Skyggefarger. Som om hjertet hennes bar mørket nå. «Det er ikke meg,» hvisket hun. «Det er en mulighet,» sa Kaelen. «En av mange.» Skyggene i figuren strakte seg langs armene... akkurat slik Kaelens gjorde. «Jeg... blir som deg,» sa Elara. «Det viser at jeg blir som deg.» Kaelen ristet på hodet. «Ikke som meg. Verre enn meg.» Elara stirret på speilbildet som ikke var et speil. Det åpnet øynene fullt nå. Og da så hun det: Det var ikke bare mørke i dem. Det var begjær. Sult. En hunger etter kraft. Som om den ville sluke slottet og skogen og verden hvis den kunne. «Kaelen... stopp dette.» «Jeg kan ikke.» «Da må du fortelle meg

hvordan jeg stopper det!» Kaelen gikk raskt frem og tok armen hennes hardt, som om det å slippe henne ville bety å miste henne for alltid. «For å bestå testen,» sa han, «må du ikke nekte hva du ser. Ikke fornekte dette som en mulighet. Du må møte det.» Elara stivnet. «Jeg skal akseptere at jeg kan bli... dette?!» «Ja!» ropte Kaelen. «For hvis du nekter det, vil slottet tro at du lyver. Løgner er det som gjør deg svakest. Det er det som åpner deg for mørket.» Elara pustet fort. Hun så på figuren. Skyggen som bar hennes ansikt. Den sto nå bare en armlengde unna. Den rakte ut hånden mot henne. «Ikke rør den!» bjeffet Kaelen og trakk henne tilbake. «Hvis du rører den — blir du den.» «Hva skal jeg gjøre?!» Kaelens grep strammet seg. «Se den i øynene,» sa han. Elara snudde seg brått mot ham. «Jeg — jeg klarer ikke det!» «Du må!» Hans stemme var rasende, ikke av sinne, men av ren desperasjon. «Hvis du ser bort, vinner den!» Elara kjente hjertet hamre. Skyggen tok enda et steg frem. Den var nesten identisk med henne nå. Bare merkelig... hul. Som om den bar en versjon av henne som hadde mistet viljen sin. Da den rakte hånden frem for tredje gang, stivnet Elara. Hun løftet blikket. Og så plutselig inn i øynene dens. De var ikke bare tomme. De var fulle av noe hun fryktet mest: At hun kunne miste hvem hun var. At hun kunne bli et redskap for skogen, like viljeløs som skyggene rundt Kaelen. At hun kunne bli... glemt. Men hun gjorde det Kaelen ba henne om. Hun holdt blikket. Skyggen stoppet. Den skalv. Lys strømmet gjennom den — først rødt, så blått, så hvitt. Den formet seg, ristet, som om den ble tredd fra henne, i henne, gjennom henne. Elara kjente det som om noen trakk luft ut av lungene hennes. Så — Et knas. En lyd av noe som brakk. Skyggen splintret. Ble til rødt støv som falt til bakken som cinders. Stillhet. Kaelen slapp armen hennes. Han pustet tungt, som om han selv hadde kjempet. «Du besto,» sa han lavt. Elara skalv. «Jeg... jeg så hvem jeg kunne bli.» Kaelen så på henne med et blikk som var både trøtt og mjukt. «Og du slo det. Det klarte ikke broren min.» Elara så opp. «Forvandlet han seg?» Kaelen så ned. «Han kjempet ikke imot. Han... omfavnet det. Han trodde han kunne kontrollere det. Men hjertets test viser ingen kontroll. Bare rå vilje. Og hans var ikke sterk nok.» Elara tørket svetten fra pannen. «Hva nå?» Da svarte Kaelen med en stemme som var både tung og full av uforløste sannheter: «Nå, Elara... er det ikke Pustekammeret som prøver å ta deg.» Han løftet blikket mot taket. «Nå er det slottet selv.» Rommet vibrerte. Ikke som i Pustekammerets tidligere prøver, der vibrasjonen var som et ekko av noe gammelt. Nei — dette var annerledes. Dette var nå. Elara kjente det i føttene først, en lav dirring som steg opp gjennom steinen og inn i leggene hennes. Det presset seg oppover, inn i brystet, inn i hodeskallen som om hele slottet prøvde å krype inn i henne og kjenne hvem hun var. Kaelen strammet skyggene rundt seg som rustning. «Elara,» sa han, «vi må ut av dette rommet.» «Trodde du det var trygt her?» pustet hun. «Det var trygt — så lenge slottet trodde du var svak. Men du besto tre prøver.» Han svelget tungt. «Nå forstår det at du ikke lar deg styre av frykt.» Elara hevet haken, selv om hun kjente en iskald stripe av angst gli ned ryggraden. «Og det er... dårlig?» Kaelen nikket. «Slottet vil ha deg sterk når det tar deg. Ikke svak. En svak sjel blir bare steinstøv i veggene. En sterk sjel...» Han møtte blikket hennes. «...kan bli hjertet.» Elara frøs. «Hjertet av hva?» «Alt,» svarte Kaelen. «Slottet. Skogen. Mørket. Magien. Det som vokteren styrer. Det som vokteren er. Alt som ble tatt fra meg — og fra min bror. Det samme ser det i deg.» Elara tok et skritt bakover. «Jeg vil ikke være noe hjerte. Jeg vil ikke være del av dette stedet!» Kaelens øyne myknet. «Det er derfor du fortsatt står på egne føtter.» Lyden av en dyp klang gikk gjennom kammeret. BOOM. Som et hjerteslag. Som et anker som

traff jorden. Rommet begynte å endre seg. Veggene — som hadde vært usynlige eller skjult bak mørket — kom til syne, men ikke som stein. De var levende. Pulserende. Som grov hud med årer av lys. Blått først. Så turkis. Så... rødt. «Kaelen...» Elara tok instinktivt armen hans. «Hva skjer med veggene?» «Slottet gjør seg synlig. Det skjuler seg bare for de som ikke er verdt det.» Han så på henne med et uttrykk hun ikke klarte å lese. «Og du er verdt det, Elara. Det er problemet.» En av veggene åpnet seg som en munn. En stor, fuktig sprekk som vridde seg som om to lag av levende, mørk stein skjøv seg fra hverandre. En ny korridor kom til syne — men denne var ikke inert som de andre. Lys pulserte langs gulvet som arterier. Lyset vandret i mønstre som var for komplekse til å være tilfeldige. Som om slottet tenkte. Regnet. Valgte. Kaelen dro Elara tett inntil seg. «Ikke se mot veggene for lenge. Ikke se rett på lyset.» «Hvorfor ikke?» Han svelget. «Fordi det ikke bare lyser, Elara. Det leser.» «Leser hva?» «Hjertet ditt.» En ny klang — BOOM — slo gjennom rommet. Denne gangen skar en smerte inn i Elaras bryst. Ikke fysisk. Ikke slik smerte pleier å føles. Men som om hjertet hennes ble målt. Hun knakk sammen på kne. «Elara!» Kaelen var ved siden av henne med en gang, grep henne før hun falt forover. Skyggene hans ristet som om smerten gikk gjennom ham også. «Det...» Elara presset frem ordene. «Det føltes som om hjertet mitt... stoppet.» Kaelen la en hånd på ryggen hennes. «Det var ikke ditt. Det var slottets.» Elara så opp, svimmel. «Slottets... hjerte?» «Ja.» «Hvor er det?» Kaelen svarte ikke. Han så i stedet på korridoren som hadde åpnet seg. Lysene i gulvet begynte å løpe i retning av gangen, som om de inviterte dem. Eller trakk dem. Elara tørket svetten fra pannen. «Den vil at vi skal gå den veien.» «Den vil at deg skal gå den veien,» rettet Kaelen. «Jeg kan kanskje gå ved siden av — men jeg vet ikke om det sluker meg eller lar meg slippe.» Elara stirret på ham. «Du sa det ikke lar deg forlate slottet. Men lar det deg gå dypere inn?» Kaelen stivnet. «Det er en forskjell på å være fanget i et bur og bli invitert inn i kjeften.» Elara kjente kvalmen stige. Men frykten var ikke alt hun kjente. Der var noe annet. En trekkraft. En hvisken. Som et ord hun ikke forstod, men kjente. «Kaelen... hører du den lyden?» Han stivnet umiddelbart. «Hva slags lyd?» «Som om noe... hvisker navnet mitt.» Kaelen grep skuldrene hennes. «Som om hva?» «Som om slottet hvisker. Altså... som om stenene...» Hun stoppet. Det var vanskelig å beskrive. Men Kaelen forstod med en gang. Ansiktet hans ble hvitt av frykt. «Slottet har begynt å snakke til deg.» «Men jeg—» «Elara.» Kaelen tok ansiktet hennes mellom hendene. Skyggene hans strammet omkring dem begge. «Du må ikke svare.» Elara stirret. «Hva? Hvordan skulle jeg — jeg har ikke svart noe—» «Ikke svar i tankene dine heller! Det hører deg!» Kaelen pisket blikket rundt rommet som om han forventet det skulle lukke seg over dem når som helst. «Slottet prøver å komme inn i deg. Inn i stemmen din. Inn i tankene dine.» Elara tok enda et skritt nærmere ham. «Kaelen — jeg vil ikke bli som den figuren jeg så. Hva gjør vi?» Han pustet hardt. «Det finnes én vei ut av hjertets test.» «Hvilken?» Kaelens øyne møtte hennes. «Du må gå mot hjertet før det når deg.» Elara iset. «Men du sa jo—» «Det finnes ingen annen vei. Hvis vi blir her, vil slottet forme deg. Hvis vi løper, vil skyggene ta deg. Hvis vi står stille, vil hjertet velge deg.» «Så vi skal... til hjertet?» Hun hørte selv hvor uvirkelig det høstes ut. Kaelen nikket. «Ja. Vi går dit sammen. Og vi avslutter prøven.» «Og hvis vi ikke klarer det?» «Da eier slottet deg.» Elara pustet tungt. Men hun løftet haken. «Greit.» Kaelens ansikt ble myknet et øyeblikk av noe uventet, nesten sårt. «Du er modig,» sa han. «Jeg er med deg,» svarte Elara. Skyggene rundt Kaelen samlet seg som en rustning. Han rakte hånden mot henne. «Ta hånden min,

Elara.» Hun grep den uten å nøle. Og sammen trådte de inn i korridoren der lyset løp foran dem — mot slottets hjerte. Korridoren var lang — så lang at det virket som de gikk inn i en evighet som ikke hadde begynnelse eller slutt. Lyset i gulvet pulserte svakt, som hjerteslag, og hver gang det blaffet, glitret skyggene rundt Kaelen som svarte flammer. Elara holdt hånden hans hardt. Ikke av ren frykt. Men av noe dypere. Kaelens grep var fast, men også varsomt, som om han var redd for å skade henne — eller redd for at hun skulle slippe. «Elara,» sa han plutselig, stemmen ruere enn før. «Ja?» Han svelget, og skyggene trakk seg nærmere kroppen hans som om de ville skjule noe. «Når vi går inn i hjertet... vil det ikke bare vise deg hva du frykter. Det vil vise deg hva du... ønsker.» Elara kjente kinnene varme seg. «Hva mener du med det?» Kaelen så rett frem, men stemmen hans var lav. «Hjertet viser deg alt. Alle lengsler. Alle drømmer. Alle ting du ikke engang innrømmer for deg selv.» Elara kjente blodet stige. Hun hadde ikke tenkt så mye på det — ikke virkelig — men siden hun møtte Kaelen, hadde noe inni henne forandret seg. Ikke bare frykten for skogen. Ikke bare nysgjerrigheten på magien. Kaelen. Måten han så på henne når han trodde hun ikke la merke til det. Måten han beskyttet henne selv når han prøvde å dytte henne vekk. Måten stemmen hans ble mykere når han sa navnet hennes. Hun hadde følt en tiltrekning, noe hun ikke ville innrømme, ikke engang for seg selv — før nå. «Så det vil vise oss...?» begynte hun. Kaelen fullførte ikke. Men skyggene rundt ham ble mer urolige — som om de reagerte på noe han bar inni seg. Plutselig stoppet hun. Han stanset med. «Kaelen,» sa Elara stille. «Er du redd for hva jeg vil se?» Han så på henne nå. Rett inn i øynene hennes. Og noe forsvant fra ansiktet hans — en maske, et skjold, en mur — og hun så noe hun aldri hadde sett før. Varme. «Ja,» sa han. Bare det ene ordet. Og det rystet henne mer enn alt annet i slottet. «Hvorfor?» hvisket hun. Kaelen tok et lite skritt nærmere. Skyggene vibrerte, ikke truende, mer... beskyttende. Han løftet hånden og strøk en hårtust bort fra ansiktet hennes. Fingrene hans var kalde, men berøringen var så forsiktig at hun knapt merket kulden. «Fordi,» sa han lavt, «jeg er redd for at det viser deg noe du ikke burde ønske. Noe... jeg ikke burde la deg ønske.» Elara holdt pusten. «Hva mener du?» Kaelen så ned, og skyggene senket seg sammen med ham. «Jeg er ikke som deg. Jeg er ikke hel. Jeg er ikke fri. Jeg er mer skygge enn mann.» Han løftet blikket. «Hvis hjertet viser deg at du ønsker noe som binder deg til meg...» Han stanset. Elara tok hånden hans — ikke bare holdt den, men førte den mot brystet sitt, la den over hjertet. «Kaelen,» sa hun, «du tror du beskytter meg ved å dytte meg unna. Men jeg har gått hele veien hit. Jeg har sett hva du skjuler. Jeg har stått i mørket ved siden av deg.» Hun trakk ham nærmere. «Hva om jeg ikke er redd for det hjertet viser?» Kaelen stivnet. Det var som om alt i ham — skyggene, pusten, tankene — holdt opp et øyeblikk. «Elara...» Men da hun så inn i øynene hans, var det ingen avstand der. Ingen frykt som skjulte seg. Ingen mur som holdt henne ute. Bare ham. Bare Kaelen. «Jeg vil vite hva som binder deg,» sa hun. «Hva som holder deg her. Og... hva som holder deg tilbake.» Kaelen trakk pusten tungt. «Det er deg.» Elara stivnet. «Meg?» «Ja,» sa han. «Du er det eneste som har fått meg til å ønske noe annet enn dette mørket. Det eneste som har vekket noe i meg som ikke er skygge.» Han strakte hånden frem — og la den forsiktig mot kinnene hennes. Fingrene ristet litt. «Så når hjertet viser deg hvem du kan bli... Forstår du nå hvorfor jeg er redd?» Elara lente seg inn mot berøringen. «Jeg er ikke redd for deg, Kaelen.» Han pustet raskere. Skyggene løftet seg svakt som om de ble berørt av hennes varme. «Elara...» Men han rakk ikke si mer. Korridoren lyste opp — voldsomt. Rødgledende linjer

skjot gjennom gulvet som lynnedslag. Slottet hadde merket dem. Hjertet hadde kalt dem. Og døren i enden av korridoren åpnet seg med et drønn som ristet luften. Kaelen grep hånden hennes igjen. «Dette er det,» sa han. «Hjertets kammer.» Elara så på ham. «Jeg går ikke før du går.» Han så på henne — lenge, som om han ville huske ansiktet hennes før alt forandret seg. Så nikket han. «Sammen.» Og sammen gikk de mot åpningen — mot hjertet av slottet, mot sannheten begge fryktet og begge ønsket, mot det stedet der alt mellom dem ville bli avslørt. Døren foran dem var ikke som de andre i slottet. Den var ikke av stein. Ikke av tre. Ikke av mørke. Den var av lys. Hvitglødende. Varm uten varme. Dyp uten form. Som en levende flamme som hadde fått form som en port. Lyset slo i bølger over gulvet, og hver bølge sendte en svak skjjelving gjennom Elaras mage. Dette var ikke bare en dør. Dette var en del av slottet. En del av skogen. En del av magien som hadde valgt henne. «Kom nærmere,» sa Kaelen lavt. Elara tok et skritt. Lyset berørte huden hennes som en iskald hånd. Det kilte, brant, presset — men på en måte som ikke var vond, bare intens. «Det føles... levende,» hvisket hun. «Det er levende,» svarte Kaelen. «Alt i dette rommet er en del av hjertet. Og hjertet... ser deg.» Elara svelget. «Ser hva?» Kaelen svarte stille: «Alt.» Da de gikk gjennom porten, forandret verden seg. Rommet var enormt. Rundt, men med høye buer som virket høyere enn himmelen selv. Midten av rommet sank litt ned i bakken, som et basseng av lys, men uten vann. Bare ren energi. Veggene var gjennomsiktige — men ikke som glass. Mer som lag av glødende tåke som stadig skiftet form, og i hver form kunne Elara ane bilder. Bilder av ting hun kjente. Hjemmet. Moren. Skogen. Elven. Og så... Kaelen. Elara mistet nesten balansen. «Det viser minnene dine,» sa han. «Som et spill av hjertet ditt.» «Men hvorfor deg?» hvisket hun. Kaelen så ned. Skyggene hans trakk seg tett, nesten beskyttende. «Fordi jeg er i det.» Ordene var så stille at hun nesten ikke hørte dem — men de traff henne som et rop. De gikk videre inn i kammeret. Noe i luften her var tyngre enn i resten av slottet. Som om rommet fant ut av dem hvert sekund. Som om det målte alt de var, og alt de kunne bli. Elara kjente noe trekke i brystet. En rytme. En puls som ikke var hennes egen. «Kaelen... hva er det som skjer?» «Hjertet prøver å binde deg,» svarte han, rastløst. Skyggene krøp over ryggen hans som dyr som ville kjempe. «Du må ikke reagere på det.» «Reagere? Hvordan skulle jeg ikke—» Plutselig ble alt stille. Alt. Og da hørte hun det. En stemme. Ikke Kaelens. Ikke hennes egen. En stemme som kom fra luften, fra veggene, fra gulvet — fra alt. «Elara.» Hun gispte. Kaelen grep armen hennes. «Ikke svar,» sa han med desperasjon i stemmen. «Hjertet snakker bare til dem det vil ta.» «Elara.» Stemmens klang var dypere nå. Vakkert, nesten... kjærlig. Forførende. «Kaelen... det høres ut som—» «Det er aldri den stemmen du hører,» sa han. «Det er stemmen til det du lengter etter. Det du ønsker. Det du vil beskytte. Det er slik det får deg nærmere.» «Kom.» Stemmens tone var som et sugende drag i brystet hennes. Elara tok et skritt — uten å ville ta det. Kaelen rykket henne tilbake. «NEI! Elara, ikke gå!» «Jeg... jeg gjorde det ikke med vilje!» Hjertet lyste sterkere. Veggene dannet tydeligere bilder. Og plutselig så hun noe nytt. Seg selv. Men ikke slik hun var. Ikke svak. Ikke forvirret. Ikke redd. Men stående ved Kaelens side. Sterk. Glødende. Med skogens kraft i hendene og lyset fra slottet rundt seg. Som om hun og Kaelen sto som to deler av samme magi. «Kaelen... ser du det?» hvisket hun. Han så bort. Av en grunn hun ikke forstod. «Jeg ser det,» sa han lavt. «Hvorfor ser du bort?» Han knep øynene sammen. Skyggene hans ristet. «Fordi det viser deg det du ønsker,» sa han stille. «Og jeg...» Han pustet tungt. «Jeg kan ikke tillate meg å ønske deg

tilbake.» Elaras hjerte sank. «Hvorfor ikke?» Kaelen så på henne da — virkelig så. Øynene hans var som mørke vann med lys under overflaten. «Fordi alt jeg er nå, alt som lever i meg... er ikke menneskelig.» Skyggene krøp opp halsen hans. «Jeg kan ikke berøre deg uten at dette prøver å ta deg. Jeg kan ikke la meg ønske deg nær når jeg vet det trekker deg mot slottet. Og jeg—» Han stoppet. Som om det gjorde vondt å si det. «—jeg er redd for hva hjertet viser deg om meg.» Elara tok ett skritt nærmere ham. «Kaelen... det viser meg ikke forferdelse.» Hun rakte hånden mot kinnet hans. «Det viser meg håp.» Han rykket som om berøringen sved. «Elara, ikke—» Men hun rørte ham. Kinnet hans var kaldt som skygge, men under kulden lå det varme — svak, men ekte. Skyggene dirret, truende, men trakk seg tilbake fra huden hennes som om de vurderte å ikke skade henne. «Ser du?» hvisket hun. «Det prøver ikke å ta meg.» Kaelen lukket øynene ett sekund — og en lyd, som en halvveis brutt sukk, forlot ham «Du forstår ikke hva det betyr for meg at du ikke frykter dette,» sa han lavt. «Jeg frykter det som prøver å ta deg fra meg,» svarte Elara. Han åpnet øynene. Møtte hennes. Og alt ble stille. Men stillheten brast. En dyp, rungende klang — som et hjerteslag fra stein — traff kammeret. BOOM. Gulvet lyste i rødt. Veggene strammet seg som lukkende fingre. Hjertet hadde bestemt seg. Elara og Kaelen ble revet bort fra hverandre, slengt mot hver sin side av kammeret som om to enorme krefter slo ut mellom dem. «ELARA!» ropte Kaelen, i et rop fylt av frykt hun aldri hadde hørt i stemmen hans før. Hun strakte hånden mot ham. «KAELEN!» Men hjertets lys slukte ham. Og slukte henne. Separert. Isolert. Hver fanget i sin egen del av hjertets sanne prøve. Elara traff bakken hardt. Lufta ble slått ut av lungene hennes, og hun rullet over gulvet før hun fikk stoppet farten. Da hun endelig åpnet øynene, var alt rødt rundt henne. Ikke som flammer — mer som dyp glød under hud. Som om hele kammeret pustet. «Kaelen!» ropte hun. Ingen svarte. Lyden av stemmen hennes ble slukt av rommet, som om veggene absorberte alt som ikke var hjertets egen puls. Elara reiste seg sakte. Bena skalv. Ikke av frykt, men av savnet — en smerte hun ikke var forberedt på. Hvor er han? Hun tok et skritt, og gulvet under henne forandret seg. Plutselig var det ikke lenger glatt stein — men jord. Varm jord. Som en skogsbunn. Røtter slyngte seg i mønstre hun kjente igjen. Mønstre hun hadde sett siden barndommen. Fra hjemme. Det var stemmen igjen. En hvisken som strøk langs øret hennes som en hånd. «Elara...» Hun rygget til. «Nei. Jeg skal ikke høre deg.» «Elara... kom...» «Du er ikke faren min.» Hvisken stoppet. Så fikk rommet en ny lukt. Røyk. Svidde urter. Jord som hadde sett altfor mye regn. Elara snudde seg og kroppen hennes stivnet. Hun sto i Marelds lille urtehage. Hjemme. Eller... en kopi av det. Moren sto ved benken, ryggen til. Akkurat slik hun hadde stått den siste dagen Elara så henne før hun dro inn i skogen igjen. «Mamma?» hvisket Elara. Kvinnen snudde seg sakte. Ansiktsstrekkene var riktige. Håret riktig. Øynene blå som himmel. Men smilet... føltes feil. Som om hjertet ikke var med. «Elara,» sa skikkelsen. «Du må komme hjem. Du hører ikke til her.» Elara tok et lite skritt frem — men stoppet. Hun husket hva Kaelen hadde sagt: «Hjertet viser deg det du lengter etter. Det du ønsker. Men aldri sannheten.» Hun strammet knyttnevene. «Du er ikke henne.» Skikkelsen smilte mildt. «Selvfølgelig er jeg det. Jeg er det du kjenner best.» Elara ristet på hodet. «Nei. Moren min hadde aldri bedt meg å gå fra noen som trengte meg. Hun lærte meg å hjelpe. Ikke å flykte.» Skikkelsen blinket. Et rykk i ansiktet som ikke hørte hjemme hos en ekte person. «Du må tilbake, Elara. Til vanlig liv. Til trygghet.» «Hadde hun visst hva Kaelen går gjennom, ville hun gått rett inn i mørket selv.» Skikkelsen frøs. Da den rørte

seg igjen, var smilet borte. Øynene ble tomme. "Så du velger ham?" Rommet mørknet. Jorden under henne pulserte som en truende visjon. Elara tok et steg frem. «Jeg velger sannheten.» Skikkelsen bleknet. Formen smuldret. Som støv som ble blåst bort. Og igjen sto Elara alene. Et annet sted — i en annen del av hjertet — lå Kaelen på knærne. Skyggene rundt ham dirret som om de var redde. Og det hadde aldri skjedd før. Lyset rundt ham var ikke rødt som hos Elara. Det var blått. Blå som vinter. Blå som dyp is. Blå som den delen av slottet som ikke ville slippe ham ut. Han hørte en stemme. Ikke hjertets stemme. Ikke skogens. Ikke slottets. Det var en stemme han ikke hadde hørt på mange år. «Kael...» Han lukket øynene. Nei. Nei, nei, nei. Han reiste seg langsomt — som en mann som hadde stått opp fra et altfor gammelt fall. «Ikke du,» sa Kaelen. «Kael... bror...» Skyggene hans skalv som en levende storm. «Du er ikke virkelig,» sa Kaelen hardt. «Jeg så deg bli tatt. Jeg så slottet forme deg.» «Men du savner meg.» Kaelen svelget. «Det gjør jeg.» Et glødende blått skritt formet seg av lys foran ham — og ut av det steg en skikkelse som bar trekkene til broren hans. Ung. Stolt. Leende. Akkurat slik Kaelen husket ham den siste dagen de var brødre. «Du forlot meg,» sa skikkelsen. Kaelen knakk nesten sammen. «Jeg vet.» «Du reddet deg selv.» Skikkelsen gikk nærmere. «Du lot hjertet ta meg.» Kaelen kunne ikke løfte blikket. Skyggene hans ristet. Noen ganger som beskyttelse. Noen ganger som smerte. Han hvisket: «Jeg bar deg hjem i hver tanke. Jeg har aldri tilgitt meg selv. Jeg vil aldri gjøre det. Men du...» Han reiste hodet. «...er ikke ham.» Skikkelsen stivnet. «Jeg savner broren min,» sa Kaelen. «Men jeg følger ikke et minne som er laget for å knuse meg.» Han tok ett skritt. Og skyggene dempet seg. Ble rolige igjen. «Jeg velger ikke deg,» sa Kaelen. «Ikke lenger.» Lyset rundt skikkelsen sprakk. Den smuldret. Døde ut. Forsvant som røyk i en kald vind. Kaelen ble alene — men han var mer seg selv enn han hadde vært på mange år. Elara løp videre gjennom rommet som endret seg med hvert hjerteslag. Hun visste ikke hvor Kaelen var. Men hun visste én ting: Han kjempet også. Og de måtte finne hverandre. «Kaelen!» ropte hun. Og denne gangen — — var det en stemme som svarte. «ELARA!» Hans ekte stemme. Ikke hjertets. Ikke skogens. Hennes Kaelen. «KAELLEN! Jeg er her!» Hun løp mot lyden — og plutselig åpnet kammeret seg til en enorm lysning av hvitt og blått, fylt av lysdamper og skygger som drev rundt som støv. Kaelen kom frem gjennom tåken. Øynene hans var mørke og intense. Skyggene trakk seg bak ham som om de var redde for henne — eller for hva han følte for henne. Han tok et raskt skritt mot henne. «Elara — du må ikke være her alene—» Men hun kastet seg rundt halsen hans før han rakk å fullføre setningen. Skyggene spredte seg i sjokk, men de slo ikke. De angrep ikke. De trakk seg tilbake som vann som møter varme. Kaelen stivnet. Så — sakte — løftet han armene og la dem rundt henne. Først forsiktig. Så sterkere. Som om han endelig tillot seg å holde henne uten å frykte at han ville miste henne. «Jeg trodde hjertet hadde tatt deg,» hvisket han. «Det gjorde det aldri,» svarte hun. «Ikke på den måten.» Kaelen trakk henne nærmere. «Elara...» Hun løftet hodet. Øynene hennes møtte hans. Og for første gang så han det tydelig: Hun valgte ham. Ikke bare som alliert. Ikke bare som beskytter. Men som noe mye mer. Han så det. Og det gjorde ham svak og sterk på samme tid. «Så... hva nå?» hvisket hun. Kaelen så rundt seg. Hjertets kammer glødte sterkere. Sterkere enn før. Som om det hadde ventet på dette øyeblikket — der to hjerter møtte hverandre og ikke lot seg kneble. «Nå,» sa Kaelen, «kommer hjertet. For oss begge.» Og gulvet under dem begynte å åpne seg — men denne gangen var de ikke alene, ikke splittet, ikke svakere. Denne gangen sto de sammen. Gulvet under dem splintret ikke som

stein. Det åpnet seg — som et øye. Et enormt, lysende øye av energi og puls som trakk luft inn som et sukk. Elara kjente trykket dra i kroppen, som om hjertet forsøkte å trekke henne inn i sentrum av seg selv. Kaelen holdt armen rundt henne, hardere nå. «Hold fast i meg!» ropte han over den vibrerende luften. «Jeg slipper ikke!» svarte Elara. Men de ble dratt. Begge to. Som om en enorm kraft under gulvet kjente sjelene deres — og ville ha dem nærmere. Lyset ble varmere. Sterkere. Rødglødende — men med skinnende strenger av blått og turkis som danset over gulvet som levende årer. Hjertet. Kaelen snerret sårt og sint mot gulvet, som en ulv som ble truet. Skyggene slynget seg rundt ham, prøvde å holde igjen — men selv skyggene ble sugd mot sentrum. «Kaelen!» Elara strakte hånden ut og presset skyggene sine tilbake med ren vilje. «Ikke la det ta deg!» «Jeg er ikke redd for hva det gjør med meg!» ropte han. «Jeg er redd for hva det gjør med deg!» Lyset fór opp som søyler fra bakken. Elara og Kaelen ble kastet oppover, men landet på en plattform som ikke fantes før — laget av ren energi. Og nå så de det. Slottets hjerte. En sfære av lys, større enn en mann, i midten av kammeret. Pulsende. Levende. Som en stor krystall fylt med hjerteslag, minner og magi. Det blødde lys. Pustet lys. Tenkte lys. Elara kjente det snakke til henne — ikke med ord, men med følelse: Du er valgt. Hun ristet på hodet. «Nei.» Du er sterk. «Jeg sier nei!» Du er den som svarer på skogens rop. «Jeg svarer ikke deg. Jeg velger meg selv!» Hjertet glødet voldsomt. Veggene rundt dem utvidet seg, som om hjertet dro pusten i sinne. Kaelen stilte seg mellom Elara og hjertet, skyggene presset sammen som et skjold. «Hold deg unna henne!» brølte han. Da skjedde det. Lyset fra hjertet slo ut mot Kaelen som et slag av ren kraft. Han ble kastet bakover — retning avgrunnen under plattformen. «KAELEN!» Elara kastet seg etter ham. Hendene deres møttes fingre mot fingre — og i det øyeblikket glødet begge i den samme fargen: turkis blandet med hennes hvite glød. «Jeg har deg!» ropte hun. «Du... må slippe...» presset han frem, med smerte i stemmen. «Aldri!» Hun trakk — armene brant, fingrene skrek — og til slutt, med et ukontrollert stønn, klarte hun å dra ham opp på plattformen igjen. Han falt inn mot henne, pusten opprevet. «Elara... du kan ikke kjempe mot hjertet. Det... det vil ødelegge deg.» Hun knep øynene. «Da ødelegger det meg sammen med deg. Jeg slipper deg ikke, Kaelen.» Kaelen stirret på henne som om hun hadde sagt noe han ikke trodde noen kunne si til ham. Skyggene rundt ham stanset — ikke truende, men usikre. Som om de ikke visste hvordan de skulle kjempe mot noe sånt. Elara tok ansiktet hans i hendene, trakk ham nærmere. «Jeg mener det. Jeg slipper deg aldri. Ikke når du beskytter meg. Ikke når du dytter meg vekk. Ikke når du frykter deg selv. Aldri.» Kaelens pust hakket — ikke av frykt denne gangen — men av følelse. «Elara...» Hjertet lyste så sterkt at det var som en sol brant bak dem. Plutselig så hun det. Hvordan lyset reagerte på dem. På måten hun holdt Kaelen. På måten han holdt igjen, tross alt. «Kaelen...» sa hun sakte. «Du sa hjertet viser oss hva vi lengter etter.» Han nikket, andpusten. «Ja. Det gjør det.» «Hva om det ikke bare viser det?» Hun tok et nytt skritt nærmere ham. «Hva om det... reagerer på det?» Kaelen stirret. «Hva mener du?» Hun vendte seg mot hjertet. Det pulserte raskere nå. Som om det var sjalu. Som om det ikke likte kraften mellom dem. Som om det ville eie den selv. «Det vil ha meg.» sa hun. «Det vil ha deg. Det vil ha oss begge i seg. Fordi det vet at sammen...» Hun la hånden mot Kaelens bryst. Han tok hånden hennes i sin. Skyggene smeltet forsiktig tilbake, nesten... undrende. «...er vi sterkere enn det.» Lyset pulserte voldsomt. Kaelen pustet tungt. «Elara...» «Vi slår det sammen,» sa hun. Hjertet svarte med et drønn som ristet rommet. Kaelen tok ansiktet

hennes i hendene — ikke som en mann som beskytter en fremmed, men som en som endelig ikke lenger tør å miste noe viktig. «Jeg lovet meg selv at jeg aldri skulle slippe noen nær igjen,» sa han. «Men deg... kan jeg ikke slippe unna.» Elara kjente hjertet banke hardere. Hennes eget. Hans. Slottets. Tre rytmer som møttes i én. Han lente seg nærmere. «Elara, hvis vi gjør dette... hvis vi går inn i hjertet sammen... så er det ingen vei tilbake. Det forandrer alt.» Hun svarte: «Kaelen. Alt har allerede forandret seg.» Og sammen — hånd i hånd, øye mot øye — vendte de seg mot slottets hjerte. Lyset steg. Og ventet. Som om det ville vite hva de var villige til å gi... ... og hva de var villige til å bli. Hjertet foran dem pulserte som en levende stjerne. Lysbølger slo mot dem i dype, tunge slag — som om en gigantisk kraft prøvde å skape en rytme som skulle styre sjelene deres. Elara kjente det i kroppen. Det var ikke smerte. Men det var heller ikke behag. Det var... kald kjærighet. En vilje som ønsket å eie, ikke forstå. «Kaelen,» sa hun lavt, uten å slippe hånden hans. «Når vi går inn i det, hva skjer egentlig?» Kaelen tok en skarp pust. Skyggene hans trakk seg som dyr båret på skuldrene hans. De hvisket ikke. De skrek. «Det jeg frykter,» begynte han, «er at hjertet smelter oss sammen med det. At det tar styrken din — håpet ditt — og binder det til min forbannelse.» Elara så ham rett i øynene. «Og det beste utfallet?» Kaelen svelget. Han så ned et øyeblikk, som om tanken var for hellig til å si høyt. Så møtte han blikket hennes igjen. «Det beste utfallet...» han løftet hånden og lot fingrene stryke over kinnet hennes, myke og skjelvende, «...er at vi bryter hjertet sammen.» Elara stirret. «Kan vi det?» Kaelen svarte ikke. Men måten han så på henne — måten øynene hans var fulle av både tro, tvil og kjærighet — var nok. «Da prøver vi,» sa hun. Kaelen pustet tungt, som om den setningen alene reddet ham. «Elara... når jeg først kjente deg i skogen...» Han søkte etter ordene. «Jeg visste at du ville forandre alt.» Elara trakk seg litt nærmere. «Og jeg visste at du ikke var et monster.» Skyggene krympet. Som om Kaelens følelser var sterkere enn dem. Hjertet lyste sterkere — som om det ikke tålte det som utviklet seg mellom dem. Plutselig åpnet hjertet seg. Ikke som en dør. Mer som en sprekk i virkeligheten. En sirkel av hvitt og rødt og blått ble skapt foran dem, og energien var så sterk at den fikk både luft og stein til å dirre. Elara kjente hele kroppen trekke seg inn mot åpningen. «Det prøver å få oss til å gå fra hverandre,» sa Kaelen. «Det vet at vi er sterkere sammen.» Elara grep hånden hans enda hardere. «Da slipper vi aldri.» Kaelen lukket øynene et sekund, som om ordene hennes var mer enn han kunne bære. «Jeg slipper deg aldri, Elara.» Lyset smalt som lyn. Plattformen under dem ristet. De måtte gå nå. Ellers ville hjertet dra dem inn på sin egen måte. «Klar?» sa hun. Kaelen nikket — og denne gangen var han ikke skjult bak skyggene. Han var bare ham. «Sammen.» De gikk frem. Hjertet reagerte øyeblikkelig. Lys pisket rundt dem. Veier av energi spant som tråder. Rommet vred seg som innvoller av lys og skygge som ble trukket for raskt gjennom luften. Elara snublet — men Kaelen fanget henne. Skyggene hans skrek når de ble tvunget nær lyset, men de ga ikke slipp. Kaelen holdt dem tilbake. «Ikke se bort, Elara!» ropte han. «Jeg gjør ikke det!» De tok det siste skrittet. Og alt forsvant. Elara slo øynene opp. Hun var ikke i slottet lenger. Hun sto i skogen. Der hun hadde sett Kaelen første gang. Med tåke som danset i lysstriper mellom trærne. «Kaelen?» ropte hun. Men hun sto alene. Da hørte hun en lyd bak seg. Hun snudde seg — og Kaelen sto der. Men han så annerledes ut. Skyggene var svekket. Som om hjertet hadde tatt kraften fra dem. Som om lyset hadde brent gjennom de mørke lagene og avdekket noe under. Det var Kaelen. Men mer menneskelig. Mer sårbar. Mer... virkelig. «Elara,» sa han. «Dette er hjertets siste prøve.» «Hva

mener du?» Kaelen tok et skritt frem. Lyset rundt dem glødet – ikke truende, men sakte og varmt. «Hjertet skaper en illusjon,» sa han. «En verden laget av minner. Av dine og mine lengsler. Det vil at du skal bli værende her.» Elara stirret. Alt var vakkert. Rolig. Trygt. En verden uten fare. Uten skyggene som vred seg rundt Kaelen. Uten slottet som pulserte som en skapning med altfor mange tenner. «Det frister deg,» sa Kaelen. «Det vil gi deg alt du tror du vil ha. Men hvis du velger det...» Han la hånden forsiktig på brystet hennes. «...mister du meg.» Elara kjente hjertet hamre. «Hvorfor?» «Fordi jeg ikke finnes i denne versjonen av verden,» sa han stille. «Dette er hjertets fantasi. Ikke virkelighet.» Elara så rundt seg. Skogen blafret. Trærne vokste. Lysstrimer danset. Alt hun noen gang elsket var her. Men Kaelen... Kaelen var svakere enn i virkeligheten. Klarere. Som om han var laget av minner han ikke helt passet inn i. «Du er ikke helt deg her,» sa hun. Han nikket. «Fordi dette ikke er mitt minne. Eller min drøm.» Han tok hånden hennes. «Det er din.» Lyset ble varmere. Det var så lett å gi etter. Å synke inn i denne falske tryggheten og aldri gå tilbake til slottet. Elara så på ham. «Hvor er den virkelige deg?» hvisket hun. Kaelens blick myknet. «Jeg er med deg. Utenfor dette bildet. Utenfor hjertets filter. Jeg venter på at du skal velge.» Hun pustet tungt. «Og hvis jeg velger feil?» Kaelen svarte uten å nøle: «Da slipper hjertet deg aldri ut.» Elara lukket øynene. Hun visste svaret. Hun hadde visst det siden hun gikk inn i slottet. Hun åpnet øynene igjen og sa: «Jeg velger verden der du finnes. Ikke denne.» Lyset endret seg. Skogen begynte å smelte. Kaelen smilte – det første ekte smil hun hadde sett fra ham. «Da finner du meg.» Verden eksploderte i hvitt. Og Elara falt – fallende, fallende, fallende – inn i en ny virkelighet. Inn mot Kaelen. Inn mot sannheten. Elara traff bakken som om hun var blitt kastet ut av en storm. Men denne gangen var bakken kald. Stein. Slottets stein. Hun gispet etter luft og reiste seg vakkende. Hele rommet dreide rundt henne som en roterende spiral av lys og mørke. Det var som om hjertet hadde snudd seg ut og inn og kastet henne tilbake i virkeligheten. «Kaelen?» ropte hun. Ingen svar. Hun snudde seg. Rødt lys pulserte fra veggene, men det var annerledes nå. Ikke truende. Ikke jagende. Mer som... uro. Som om slottet selv var redd. Elara presset hånden mot brystet. Hjertet hennes hamret som trommeslag i en hule. «KAELEN!» Ekkoet av stemmen hennes traff veggene og forsvant i et sug av stillhet. Hun løp. Føttene smalt mot steinen mens hun fulgte den pulserende gløden som bølget over gulvet. Den ledet henne videre inn. Dypere. Til den delen av slottet som aldri hadde latt seg se før nå. «Vær trygg... vær trygg...» hvisket hun for seg selv mens hun løp. Til slutt åpnet korridoren seg. Og hun fant ham. Kaelen lå på bakken, halvveis bevisstløs, skyggene hans presset flatt mot gulvet som om de var skremt fra vettet. Som om selv de var blitt prøvd av hjertet. «Kaelen!» Elara kastet seg ned ved siden av ham og tok hodet hans i hendene. Øynene hans gløttet svakt opp. «Elara...» stemmen hans var rusten og smertefull, «du... kom tilbake...» «Selvfølgelig kom jeg tilbake!» Hun kjente tårene presser seg frem. «Jeg sa jeg aldri ville slippe deg!» Kaelen løftet en hånd, svak, men målrettet, og strøk fingrene mot kinnene hennes. «Du... valgte virkeligheten... over hjertet.» «Jeg valgte deg.» Skyggene over ham løftet seg litt, som om de lyttet. Kaelens pust var tung. «Jeg trodde hjertet ville vise deg... noe bedre. Noe tryggere. Noe som ikke var... meg.» «Det gjorde det,» sa Elara. «Men det var ikke ekte.» Hjertet i rommet over dem glødet – og Elara visste at det hørte dem. Kaelen svelget. «Jeg var redd... at du ville ønske den verden... i stedet for meg.» «Kaelen...» Elara lente pannen sin mot hans. «Jeg ønsker verden der du lever. Der du føler. Der du kjemper. Der du finner tilbake til deg selv.

Jeg ønsker deg i virkeligheten. Ikke i et minne.» Han lukket øynene. En skjelving gikk gjennom kroppen hans — ikke av smerte, men av lettelse. Han åpnet øynene igjen, sakte. Og det var noe nytt i blikket hans — en varme hun aldri hadde sett før, skjult dypt under lag av mørke. «Elara... jeg vet ikke hvordan du bærer meg så lett.» «Det er fordi du ikke er så tung som du tror.» Et svakt, litt skjevt smil kom til hans lepper. Det var det første ekte smil hun hadde sett fra ham siden de møttes. «Hjertet...» hvisket Kaelen. «Det er ikke ferdig.» Elara så opp. Rommet rundt dem endret seg. Gløden i veggene ble hvitere. Renere. Som om de ble vasket av noe. Og så — en ny lyd. Ikke et hjerteslag. Ikke et brøl. Men en lav, rungende tone. Som et svar.

Kaelen grep hånden hennes. «Elara... det du gjorde...» «Hva gjorde jeg?» Han svelget. «Du brøt hjertets illusjon. Ingen gjør det. Ingen har gjort det før.» «Men du gjorde det også.» «Nei,» sa han. «Jeg kjempet. Du valgte.» Han så på henne som om han så noe guddommelig. «Hjertet endret seg fordi du nektet å bli bundet av det. Nå... er det ustabilt. Det er i overgang.» Elara knep øynene. «Overgang... til hva?» Kaelen svarte ikke på en stund. Så sa han lavt: «Til et nytt vokterhjerte.» Elara frøs. «En ny vokter?» Han nikket. «Hjertet velger en ny vokter når den gamle bryter sammen. Da jeg kom hit som gutt... ble min bror valgt. Han... var ikke sterk nok. Magien fortærte ham.» Elara kjente en iskald bølge velte over henne. «Kaelen... mener du at hjertet prøver å gjøre meg til vokter?» Kaelen møtte blikket hennes — og hun så sannheten i øynene hans før han sa det. «Ja.» Hun ristet på hodet. «Nei. Det skjer ikke. Jeg tar ikke den plassen.» «Elara... du må forstå. Vokteren opprettholder balansen. Hvis hjertet ikke får en vokter, faller slottet. Og skogen...» «Faller med det,» fullførte hun. Han nikket. «Da dør du også.» Hun så på ham. Direkte. Fast. «Da kjemper vi for en tredje vei.» Kaelen blunket. «En... tredje vei?» Elara tok begge hendene hans. «Jeg tar ikke hjertets plass. Jeg lar det ikke ta deg igjen. Jeg lar det ikke ta meg. Vi finner en løsning ingen har prøvd før.» Kaelen så på henne — virkelig så — og i det blikket lå en tro han ikke hadde tillatt seg før. «Hvis det finnes en tredje vei,» sa han stille, «så finner du den.» Hun smilte svakt. «Nei. Vi finner den sammen.» Lyset i hjertet begynte å flamme voldsomt. Slaget var ikke over. Hjertet var ikke ferdig med dem. Og de reiste seg, hånd i hånd, klare for hva enn som ventet. Sammen. Lyset fra hjertet vokste i styrke, som en sol i ferd med å eksplodere. Glødende tråder av energi skjøt ut i luften og dannet mønstre som pulserte i perfekt rytme: doom... doom... doom... Slottet ristet under føttene deres. Kaelen strammet grepet rundt Elaras hånd. «Det begynner,» sa han. «Hjertet er i ferd med å velge.» «Men jeg velger ikke det,» svarte Elara hardt. Kaelen så på henne med en blanding av frykt og beundring. «Elara, hjertet bryr seg ikke om ord. Det bryr seg om kraft. Om vilje. Om hvem som tåler vekten av slottet.» «Da tåler jeg det,» svarte hun. «Du forstår ikke—» «Kaelen. Jeg har gått gjennom prøvene. Jeg har sett hva hjertet vil jeg skal bli. Og jeg sa nei. Jeg sier nei igjen.» Hjertet pulserte voldsomt, og røde og turkise lys trakk seg mot henne som magnetiske tråder. Kaelen stilte seg foran henne. «Ikke ta henne!» brølte han, og skyggene hans kastet seg frem, som en rasende storm som ville rive hjertet selv i filler. Men lysstrålene skar rett gjennom dem. Kaelen ble kastet bakover, inn i vegg, som om han var laget av fjær og ikke av en forbannet kraft som hadde holdt ham fanget i år. «KAELLEN!» skrek Elara og løp mot ham, men hjertet sendte en bølge av ren kraft mellom dem som tvang henne tilbake. Hjertet snakket igjen — denne

gangen høyere, dypere, som om tusen stemmer snakket i kor: «Du er valgt. Du er sterk. Du er den nye vokter.» Elara presset hendene mot ørene, men lyden kom gjennom huden, gjennom blodet. «Elara.» Stemmen ble myk. Nesten øm. Nesten menneskelig. «Bli hos meg. Jeg gir deg alt. Jeg gir deg makt, lys, balanse. Jeg gir deg alt Kaelen ikke kan.» Det stakk. Dypt. Men hun så på Kaelen. Han lå mot veggen, pusten tung, skyggene rundt ham forsøkte å trekke ham bort fra smerten. Øynene hans tvang seg opp — mot henne. Og hun så kjærlighet der. Ren. Sår. Sann. Kaelen ristet på hodet. «Ikke lytt til det, Elara...» sa han med brekende stemme. «Det... det lyver. Det viser deg bare det som skal binde deg til det.» Elara svelget hardt. «Jeg vet.» Hun reiste seg — selv om hjertet presset luft bort fra henne. Hun kjente brystet klemme seg sammen, som om hun pustet lys og ikke oksygen. «Jeg hører deg.» sa hun til hjertet. «Men jeg tilhører ikke deg.» Lyset slo henne i brystet. Hun sank på kne, men reiste seg igjen, som om viljen løftet henne. «Jeg velger ikke makt,» sa hun hardere. «Jeg velger ikke balanse på bekostning av hvem jeg er.» Hjertet pulserte. «Du kan redde verden. Du kan være vokter av alt liv. Du kan være mer enn menneske.» Elara sto helt stille. «Jeg vil være mer med ham,» sa hun. Hjertet ristet. Veggene brølte. Lys slo ned som lyn. Kaelen vred seg. «Elara, du må ikke—» «Jo,» sa hun. Og da skjedde det. Lyset samlet seg i en spydspiss og skjøt mot henne, som om hjertet ville tvinge seg inn i henne. Hennes krefter. Hennes sjel. Hennes liv. Elara løftet begge hendene — og i det øyeblikket traff lyset henne, så hun: to spor av energi — en glød av hjertets røde magi — og under det: hennes egen hvite glød, blandet med Kaelens turkise skyggeenergi. De to kreftene møtte hverandre midt i henne. Og kolliderte. En eksplosjon av lys kastet alt bakover. Kaelen ble dyttet mot gulvet. Skyggene skrek — ikke av smerte, men av sjokk. Elara ble løftet opp i luften. Håret hennes fløt som om hun var under vann. Øynene glødet hvitt — helt hvitt — som et lyn i menneskelig form. Hjertet svarte ikke lenger som en stemme. Det svarte som en kraft. — VOKTER — — VOKTER — — VOKTER — Men Elara rakte hånden ut. Ikke for å ta makten. For å rive den bort. «Du valgte meg,» sa hun. «Men jeg velger oss.» Hun knyttet hånden rundt lyset — og det bøyde seg, som om ingen noensinne hadde gjort det før. Hjertet skrek. Rommet skrek. Slottet skrek. Og alle tre lydene var ett. Kaelen reiste seg så raskt skyggene revnet rundt ham. Han stirret på henne — på lyset hun holdt fast som om det var en del av hennes egen sjel. «Elara!» ropte han. «Slipp det! Det kan fortære deg!» «Ikke denne gangen!» ropte hun tilbake. Og hun trakk. Og dro. Og slet kraften i to. Hjertet sprakk. Lys stormet ut i en sirkulær bølge, men Elara holdt fast i Kaelen med sjelen sin, og han holdt fast i henne med viljen sin. Skyggene hans dekket henne som en kappe — lysstrålene hennes blandet seg med mørket — og det som skjedde, var noe slottet aldri hadde sett før: Lys og skygge slo seg sammen, ikke som fiender, men som én kraft. Og hjertet — et øyeblikk — puls av frykt. For de valgte kjærlighet over makt. Og det kunne ikke kontrollere det. Slottet begynte å kollapse rundt dem. Kaelen løp mot henne. Elara falt inn i armene hans. Han holdt henne som om hun var alt han hadde igjen i denne verden. «Elara... du brøt det,» hvisket han. «Du brøt hjertet.» Hun lente panna mot hans. «Nei...» sa hun stille. «Vi gjorde det.» Han la hånden over hjertet hennes. «Er du... hel?» Hun nikket. «Ja. Og du?» Kaelen så ned på hendene sine. Skyggene var der. Men svakere. Tynnere. Som om de ikke lenger eide ham — men bare fulgte ham. «Kanskje...» sa han. «Kanskje jeg er litt mer enn før.» Elara smilte. Men før hun rakk å si noe mer, ristet slottet som en døende gigant. Veggene smuldret. Tak revnet. Lys og mørke brøt ut over hele kammeret. Kaelen tok hånden hennes.

«Vi må ut!» «Hvordan?» ropte hun. Han vendte seg mot ruinene. Og bak de fallende steinene — åpnet noe seg. Ikke en port. Ikke en dør. En sti av lys. «Elara...» sa Kaelen, stemmen full av både håp og skrekk. «Slottet slipper oss ut.» Elara tok hånden hans fastere. «Så løper vi.» Og sammen sprang de mot lyset — mens slottets siste hjerteslag dundret bak dem. B O O M. Stien av lys foran dem var ikke bred. Ikke trygg. Den dirret som en levende tråd, smal som en knivsegg, strukket mellom fallende steinblokker og sammenstyrtende vegger. Kaelen trakk Elara tett inntil seg mens de løp — ikke fordi hun var svak, men fordi slottet døde rundt dem, og sammen var de sterkere enn hver for seg. «Ikke se bakover!» ropte han. «Jeg ser bare deg!» ropte Elara tilbake. Det fikk noe i Kaelens ansikt til å mykne — midt i kaoset, midt i raseriet av kollaps og lysekspløsjoner. Et øyeblikk så han på henne på en måte ingen forbannelse kunne skjule. Men så— SKRRAASSH! En søyle, større enn et tre, raste ned fra taket. Kaelen kastet seg inn i Elara og dro henne ned mot bakken idet steinen traff stien bak dem i en sky av støv. Lyset vaklet, men brast ikke. «Elara—» Kaelen tok ansiktet hennes i hendene. «Er du—» «Jeg er her!» Hun grep skuldrene hans. «Løp!» De fortsatte. Etter hvert var det ikke lenger vegger rundt dem. Bare et enormt, åpent rom — eller kanskje ruinene av det — fylt med løse lysbiter, segmenter av knust magi og flak av tak som føk gjennom luften som splintret glass. Dødshjerteslag slo i lufta: B O O M , B O O M , B O O M Elara snublet nesten. Ikke av frykt. Men fordi hver boom slo gjennom henne, som om slottets døende puls prøvde å synkronisere seg med hennes. «Kaelen!» Han kastet en arm rundt henne og holdt henne oppe. «Hjertet prøver å dra deg ned!» ropte han. «Det siste instinktet!» «Jeg lar det ikke!» Elara hevet haken. Lyset i stien ble sterkere, som om det svarte henne. Kaelen rynket pannen. «Det... reagerer på deg.» «Det lar oss gå. Det vil slippe oss ut.» Men Kaelen tok et steg nærmere henne, ansiktet stramt. «Elara... slottet slipper oss ikke fordi det vil. Det slipper oss fordi du brøt hjertet.» Han så på henne med et uttrykk hun aldri hadde sett før — en blanding av undring og frykt. «Elara... det lyser ikke for meg. Bare for deg.» Hun frøs. «Hva betyr det?» Kaelen åpnet munnen — men rakk ikke svare. Bak dem brøt bakken sammen i en enorm, dypende implosjon av mørkt lys. Skygger og lys remset seg fra hverandre som flådd hud. Et hull, større enn kammeret selv, kollapset inn i dypet. Og fra det mørket — slapp hjertets siste pust. En storm av rå, ustabil magi. «Elara, hold deg FAST!» Kaelen løftet henne uten å vente på svar. Stormen for mot dem med voldsom kraft. Elara klynget seg til ham, og Kaelen presset skyggene sine rundt henne — ikke som et våpen, men som et skjold. Som armer av røyk som holdt henne trygg. Stormen traff Kaelen først. Han skrek — ikke i frykt, men i smerte — og Elara kunne kjenne skyggene hans rives i filler, lag for lag. «Kaelen!» Elara kastet armene rundt ham, forsøkte å beskytte ham med kroppen sin. Han så på henne, øyne brennende av smerte og kjærlighet. «Ikke— ikke bruk kroppen din som skjold—» «Da bruk meg med deg!» ropte hun. Hun løftet hendene mot stormen — og hennes magi, den hvite gløden som hadde oppstått i hjertet, ble tent igjen. Den møtte skyggestormen. Og de to kraftene — hennes lys og hans mørke — flettet seg sammen til en blandet stråle av turkis og hvitt. Stormen traff dem. Knuste rundt dem. Men gikk ikke gjennom. Kaelen stirret på hendene deres. «Dette... hvordan—» Elara presset pannen mot hans. «Vi gjør det sammen! Du og jeg! Lys og skygge! Tredje vei!» Det var ikke en plan. Det var ikke magi hun forstod. Det var ikke ord hun hadde lært. Det var følelse. Og det var nok. De presset tilbake stormen. Og da stormen slapp — stien fremover skinte klarere enn noen gang. Kaelen tok hendene hennes. «Hør på meg,

Elara. Dette lyset... det er ditt. Det følger deg. Du kan føre oss ut.» Elara blunket. «Jeg...?» «Ja.» Kaelen trakk henne nærmere, stemmen dyp og sår. «Du er fri. Du er ikke merket av hjertet. Du er ikke forbundet med skyggene. Du er det eneste rene som er igjen i dette stedet.» Elara kjente noe banke i brystet. Mer enn frykt. Mer enn kraft. Håp. Kaelen tok et dypt pust. «Lede oss. Ikke for min skyld. Ikke fordi du må. Men fordi du er den eneste som kan.» Hun så på ham. Han så på henne. Og den gamle Elara, jenta som kom inn i skogen uten å vite hva som ventet — hun var borte. Denne Elara — hun hadde gått inn i hjertets mørke og kommet ut igjen med sin egen flamme. Hun nikket. «Kom.» Hun strakte hånden mot lysstien — og lyset reagerte som en flamme som fant lun luft. Det åpnet seg foran dem. Som en vei hjem. Kaelen tok hånden hennes. «Sammen til slutt,» sa han. Hun nikket. «Sammen.» Og side om side løp de mot utgangen — mot friheten — mens slottet døde bak dem. Lyset foran dem vokste til en korridor bred som to hester. Det var ikke bare en sti lenger, men en strøm — en levende, pulserende elv av hvitt og turkis som kastet gnister over de sammenrasende ruinene. Elara løp først. Ikke fordi Kaelen var svakere, ikke fordi hun ble dratt frem av magi, men fordi lyset lyttet til henne. Og han fulgte henne. Skyggene hans, tynnet ut, men fortsatt levende, hang etter ham som flagrende bånd som prøvde å holde seg samlet i vinden. Han var ikke lenger mørkets vokter. Han var heller ingen fri mann. Men han var Kaelen. Og han hadde valgt henne — ikke hjertet. «Elara!» ropte han, da en ny eksplosjon fikk taket bak dem til å kollapse. Hun så seg over skulderen. «Er du der?» «Jeg slipper deg aldri!» Han tok et raskere skritt. «Ikke når du leder oss.» Hun smilte — og det merkelige var: Lyset ble sterkere av det. Ruinene reiste seg foran dem som fallende skygger. Elara løftet hånden, og lyset strømmet fra fingertuppene som en beskyttende sfære som tvang steinblokkene bort fra dem. Kaelen stirret. «Du kan... kontrollere det.» «Jeg tror det lar seg kontrollere,» sa hun. «Bare fordi jeg ikke vil eie det.» Kaelen tok et tungt pust. «Det er derfor hjertet fryktet deg.» Elara svelget. Hun hadde aldri vært redd for seg selv før. Men nå... Før hun rakk å svare, ristet slottet igjen. Tunge søyler av stein raste som dominobrikker. Lyskorridoren svingte brått til høyre, som om den reagerte på kollapsen. «Fortere!» ropte Kaelen. «Hold tempo!» svarte Elara. De løp. Så, foran dem — åpnet en port seg. Ikke som en sprekk. Ikke som en utgang. Som en daggrystripe av gylden lys. Elara kjente lukten av virkelig luft. Fuktig jord. Furu. Regn. Frihet. «Kaelen...» stemmen hennes brast litt. «Vi er nesten ute.» Han tok armen hennes. «Ja.» Men i det øyeblikket de nærmet seg porten, brast gulvet foran dem. Et enormt hull åpnet seg — rått og glødende, som et sår i slottet selv. Fra hullet strømmet skyggemagi og hvitt lys i et kaotisk virvar. Slottets siste hjerteslag. Kaelen snublet. En skyggetentakel grep benet hans og dro ham mot kanten. «KAELLEN!» skrek Elara og kastet seg etter ham. Han ble dratt mot avgrunnen, skyggene rev i ham som desperate fingre. «Elara, GÅ!» ropte han. «Porten er åpen — DU MÅ UT!» «NEI!» Hun tok tak i armen hans, prøvde å dra ham tilbake. «Jeg slipper deg ikke, skjønner du ikke?! Aldri!» Skyggene dro hardere. Kaelen ble trukket nærmere kanten. «ELARA!» Han så på henne med et blick fylt av panikk hun aldri hadde sett i ham før. «Slottet prøver å ta meg i stedet for deg! Jeg er merket — det vil ha meg!» «Det får deg ikke!» skrek hun. «Det er min forbannelse!» Han vred kroppen mot henne. «Du må la meg —» «Kaelen, jeg lar deg ikke dø!» Hun strakte ut hånden. Lyset svarte henne. Det flommet ut av håndflatene hennes som en flamme av hvitt og turkis. Det lyste gjennom skyggene som trakk i Kaelen. Det brente dem ikke — men det løste dem opp. Forsiktig. Skånsomt. Kaelen gispet da skyggene slapp taket. Han falt inn

mot henne. Hun tok ham i armene sine, trakk ham hardt mot brystet. Begge pustet tungt. Lys og mørke krøp bortover bakken som spente gnister. Kaelen brakte pannen sin mot hennes. «Elara... jeg trodde jeg mistet deg. Jeg trodde jeg—» «Aldri,» hvisket hun og la hånden over hjertet hans. «Jeg går ingen steder uten deg.» Han lukket øynene. Skyggene rundt ham dempet seg – som lyd som endelig sluttet å skrike. «Elara...» «Kaelen,» avbrøt hun, «vi går ut sammen. Slottet får ikke holde deg lenger.» Han ristet på hodet, fortvilet. «Elara, du forstår ikke – dette stedet har holdt meg så lenge at jeg ikke vet om jeg—» Hun presset fingrene til kinnet hans. «Du er fri. Slottet dør. Det har ingen makt over deg lenger.» «Men skyggene—» «Skyggene følger deg,» sa hun stille, «men de eier deg ikke. Ikke nå. Ikke etter dette.» Han møtte blikket hennes. Og i det øyeblikket var det som om han trodde henne for første gang. Porten glødet foran dem. Bak dem brølte ruinene. Hjertet knuste inn i seg selv, mørkt lys sprutet ut i kaotiske bølger. Slottet revnet fra grunnmuren til tårn. Kaelen tok hånden hennes – ikke svak, ikke redd – men sterkt. Selvsikkert. «Kom hjem med meg,» sa Elara. For første gang, uten skyggene som skygget for stemmen, svarte han: «Ja.» Og sammen løp de mot porten – mot lyset – mot verden utenfor – mens slottet falt sammen i et siste, ekkoende hjerteslag. B O O M. Lyset fra porten var så sterkt at Elara måtte dekke øynene. Kulden fra slottet forsvant, erstattet av frisk luft – ekte luft – som strømmet mot henne som en bølge av frihet hun nesten ikke turte å tro på. «Kaelen...» hvisket hun. Han holdt hånden hennes fastere. «Går du?» spurte hun. «Jeg går hvor du går,» svarte han. Så tok de det siste steget. Og forlot slottet. Luften utenfor slo mot dem som en varm storm. Skyene over skogen hadde åpnet seg, og en dempet lilla kveldshimmel gled over tretoppene. Det var som om verden selv hadde holdt pusten i årevis – og nå endelig pustet ut. Elara snudde seg. Slottet – det store, pulserende, levende hjerteslottet – sto ikke lenger som en festning. Det sto som en ruin. Rødt og blått lys blafret fra sprekke i veggene som siste krampetrekninger. Tårnene sviktet én etter én, falt i sakte buer og smuldret til støv før de nådde bakken. Skygger raste ut som bleke fugler før de oppløste seg i lys. Kaelen sto helt stille og så på. Elara tok hånden hans. «Er du... trist?» spurte hun forsiktig. Han ristet sakte på hodet. «Ikke trist,» sa han. «Bare... fri.» Skyggene rundt ham flakket – men ikke truende. Mer som tynne rester av en storm som endelig hadde stilnet. «Hele livet mitt,» fortsatte han, «trodde jeg at slottet hadde formet meg. At det var min skjebne.» Han snudde seg mot henne. «Men du viste meg at skjebne ikke er noe man fødes inn i. Det er noe man velger.» Elara kjente tårene presse på. «Kaelen...» Han tok hånden opp til kinnet hennes og tørket en tåre før den falt. «Uten deg...» stemmen hans brast litt, «ville jeg aldri funnet min egen.» Hun la hånden over hans. «Uten deg hadde jeg aldri funnet min styrke.» De sto der en stund – to sjeler som hadde overlevd et levende slott, et levende hjerte, og valgt hverandre i stedet for makten det tilbød. Så hørte de det. En lav, vibrerende lyd. VVVRRMMM... Kaelen snudde seg raskt. «Hva er det?» spurte Elara. Han knep øynene. «Det er... det siste. Slottets siste pust.» Elara så hvordan ruinene samlet lys. Et hjertefragment – en liten krystall, ikke større enn en knyttneve – løftet seg fra midten av ruinene. Den skinte i hvitt og blått. Den fløt mot dem. Kaelen trådte instinktivt frem for å beskytte Elara. «Hold deg bak meg,» «Kaelen, vent—» Krystallet stoppet foran dem. Svevende. Pulserende. Ikke truende. Bare... vakkert. «Hva vil det?» spurte Elara. Kaelen rørte fingrene sine mot luften rundt krystallet. «Jeg... vet ikke.» Krystallet pulserte én gang – hvitt – så blått – så turkis. Elara kjente en varme i brystet. Ikke hjertets stemme, ikke dens kommando, ikke

dens manipulasjon. Bare... Takk. «Kaelen... jeg tror... det sier farvel.» Kaelen så overrasket ut. «Farvel?» Krystallet lyste sterkere. Og så — sprakk det. Ikke som glass, men som stjernestøv. En rolig, vakker bølge av lys raste over trærne, over bakken, over Kaelen og Elara. Og da støvet berørte Kaelen — — skjedde det. Skyggene rundt ham ble sugd frem, ikke som en straff, ikke som en kamp, men som en renselse. Skyggene oppløste seg i lufta. Lys trakk dem bort. Kaelen gispet og tok et skritt bakover. «Elara—» Hun grep ham. «Kaelen! Kaelen, hva—» Han ristet. Kroppen skalv. Som om noe stort ble dratt ut av ham. En flamme av mørke, liten som en kule, steg fra brystet hans — så ble den til støv og forsvant. Og så falt alt til stillhet. Kaelen sto foran henne. Uten skygger. Uten mørke. Bare ham. Hans ansikt. Hans kropp. Hans pust. Alt menneskelig. Alt hans. Elara tok ansiktet hans i hendene, hjertet hamret. «Kaelen... skyggene... de er borte.» Han trakk pusten, som om han kjente sin egen hud for første gang. «Jeg... er fri?» Elara nikket, tårene rant. «Ja. Du er fri.» Han så på hendene sine, som om han ventet at skyggene skulle komme tilbake. De kom ikke. Han løftet blikket. «Elara... du—» «Du gjorde det selv,» sa hun. Men han ristet på hodet. «Nei.» Han tok ansiktet hennes i hendene, øynene mørke av følelser han aldri hadde våget å vise før. «Du gjorde det mulig.» Elara tok et kort pust. Han lente pannen mot hennes, stemmen lav, nesten uforståelig av følelser. «Jeg trodde aldri... jeg skulle få kjenne luft som ikke var lånt. Lys som ikke var stjålet. Varme som ikke var fra slottet.» Elara hvisket: «Hva føler du nå?» Han så på henne. Og uten skygger mellom dem — så hun hele ham. «Jeg føler deg.» Elara mistet pusten. Kaelen tok hånden hennes og la den over hjertet sitt. For første gang kjente hun et normalt hjerteslag. Ingen ujevn puls. Ingen skyggelegende kraft. Bare et menneskelig, varmt, levende hjerte. «Elara,» sa han, stemmen nesten skjelvende, «du reddet meg.» Hun smilte gjennom tårene. «Du reddet oss begge.» Årstidene rundt dem føltes som de holdt pusten. Skogen sto stille. Himmelen var rosa, lilla og dyp blå på samme tid, som om dagen og natten delte et siste kyss. Kaelen så på henne. Og Elara så at han endelig tillot seg å ønske. Han lente seg frem — Kaelen lente seg frem, langsomt, som om han ikke helt trodde han hadde lov til det. Som om han var redd for at en usynlig kraft skulle rive ham bort fra henne igjen. Elara sto helt stille. Hvert hjerteslag innenfor brystet hennes var like høyt som slottets siste ekko. Ikke av frykt. Av visshet. Han var fri. Hun var fri. Dette øyeblikket var ikke skapt av hjertet eller slottet eller skogen — Dette øyeblikket var deres. Kaelen løftet en hånd og la den varsomt mot kinnet hennes. Fingrene hans var varme. Menneskelige. Ikke skyggestøv. Ikke magi. Bare Kaelen. «Elara...» hvisket han. Hun svarte med et sukk, en stille lyd som løftet skuldrene hans, som om den alene kunne bære ham. Og da leppene hans traff hennes — var det ikke eksplosivt eller voldsomt. Det var ikke mørkt eller brennende. Det var mykt. Forsiktig. Uendelig. Som om han hadde ventet hele livet på å kjenne noe som ikke krevde smerte for å eksistere. Elara grep jakken hans og trakk ham nærmere. Kaelen svarte, dypere, mer sikkert, som om han endelig turte å tro at han ikke ville forsvinne mellom hver berøring. Da de skilte seg, bare et lite øyeblikk, pustet han mot munnen hennes: «Jeg trodde aldri jeg ville få kjenne kjærlighet som ikke ble brukt mot meg.» Elara strøk tommelen over kinnbenet hans. «Og jeg trodde aldri jeg ville få elske noen som ville stå i mørket sammen med meg.» Kaelen så på henne. Virkelig så. Som om hele skogen, hele verden, alt han hadde fryktet og alt han hadde mistet, falt bort og bare etterlot én sannhet: «Elara... jeg—» Han stanset. Ordene var for tunge. For nye. For hellige. Hun la en finger mot leppene hans. «Du trenger ikke si noe med en gang,» sa hun. «Du har hele et liv nå. Ikke la alt komme på en

gang.» Han tok hånden hennes. «Elara... det kommer ikke av tvang. Det kommer ikke av frykt for å miste. Det kommer fordi jeg føler det.» Hun blunket. «Føler... hva?» Han lente pannen mot hennes. «At jeg elsker deg.» Elara mistet pusten. Det store ordet, det hun hadde kjent bygge seg opp i brystet, men aldri våget å innrømme helt— der var det. Fritt. Uten hjertets press. Uten skogens frykt. Bare kjærlighet. Hun svarte uten å nøle: «Jeg elsker deg også.» Kaelen lukket øynene. Hun så skuldrene hans synke, som om år med skyggemagi gled av ham i det øyeblikket. Men før de rakk å si mer— en vind blåste gjennom trærne. En varm vind. En vind av liv. Elara snudde seg. Skogen som hadde vært mørk, død, fordreid av slottet— sto i ferd med å endre seg. Trærne glødet. Barken fikk varme, levende farger. Blomster åpnet seg langs bakken, og jorden duftet som vår etter regn. Kaelen reiste seg rett. «Hva skjer?» Elara tok hånden hans og løftet den. «Det er ikke slottet som dør.» «Hva da?» Hun smilte sakte. «Det som var fanget... blir frigjort.» Et lys — varmt, rødt-gull — steg fra ruinene, som en stjerne som hadde ventet i tusen år. Det danset opp mellom trærne, fløt mot himmelen og spredte seg som glitrende støv. Kaelen fulgte det med blikket. «Det er... hjertet.» «Det som var igjen av det,» sa Elara. «Men nå er det ikke lenger en vokter. Ikke lenger en fangevokter. Nå... er det bare liv.» Lyset steg over tretoppene, og skogen pustet som en oppvåknet skapning. Fugler sang. Elven bruste. Jorden rørte seg, ikke truende, men levende. Kaelen tok hånden hennes. «Elara. Når slottet døde... hva skjedde med den magien som var igjen?» Hun kjente en varme i brystet, en tolmogig og trygg glød. Ikke makt som eide henne. Ikke en stemme som kommanderte. En gave. Et frø. En gnist. «Det la seg i oss,» sa hun, lavt. Kaelen så ned på hendene sine. Der hvor skyggene engang hadde vært, skimret nå en svak turkis glød. Og i Elara— lå en renere, hvitere glød. Som et nytt hjerteslag. Ikke et som krevde, men et som ga. «Hva betyr det?» spurte han. Elara smilte. «At vi er fri. Men at vi bærer litt av alt vi overlevde.» Kaelen tok ansiktet hennes i hendene igjen. «Da skal vi bære det sammen.» Hun lente seg inn mot ham. «Alltid.» Han trakk henne mot seg, og de kysset igjen— lengre, dypere, renere. Som om hver berøring var en bekreftelse på at de hadde vunnet alt. Men så— en svak lyd fikk begge til å stivne. En kvist som knekte et stykke inn i skogen. Kaelen løftet blikket. Elara strammet grepet rundt hånden hans. «Kaelen... vi er ikke alene.» Lyden av kvisten som brast var liten — så liten at nesten ingen ville reagert. Men både Elara og Kaelen hadde levd lenge nok i mørket til å høre det andre ikke hørte. Føle det som lå skjult mellom trærne. Kaelen trådte instinktivt foran henne. Ikke skyggemagi denne gangen — bare ham, bare kroppen, bare instinktive bånd som var sterkere enn slottets stemme noen gang hadde vært. Elara sto tett bak ham, hjertet raskt, men ikke av frykt — mer av vissheten om at det som ennå levde i denne skogen kanskje ikke var like fritt som dem. «Kaelen...» hvisket hun. «Hva tror du det er?» «Ikke slottet,» sa han lavt. «Det er dødt. Jeg kjenner ingen puls fra det.» Han var stille et øyeblikk. «Men jeg kjenner noe annet. Noe svakt... noe levende.» Elara tok et skritt frem ved siden av ham. Han grep hånden hennes, klemte den en gang, men slapp ikke. «Kom frem,» sa hun høyt, og stemmen var klarere enn hun noen gang hadde hørt den. «Vi er ikke fiender.» En ny kvist knakk. Så —en skygge rørte seg bak trærne. Elara kjente et stikk i brystet. Ikke frykt. En merkelig gjenkjennelse. Kaelen merket det også. «Elara?» hvisket han. «Jeg... kjenner det,» svarte hun. En skikkelse trådte frem. Lav. Ustødig. Ikke som en voksen. Ikke som et monster. Som... et barn. Lyset i skogen glødet svakt på den lille kroppen. Bena var tynne, som om de nylig hadde lært å bære egen vekt. Håret var mørkt — men glinset hvitt i tuppene

som restene av slottets lys. Øynene var store, vidåpne — og de glødet svakt i en blanding av turkis og hvitt. Elara holdt pusten. Kaelen stivnet. Barnet så på dem. En liten gutt, ikke mer enn seks eller sju. Og da han åpnet munnen, var stemmen tynn og hakkende, som om han hadde vært stille altfor lenge: «E... la... ra?» Elara satte en hånd mot brystet. «Hvordan... kjenner du navnet mitt?» Gutten tok et skritt frem. Føttene skalv under ham. «Du... tok... lyset,» sa han svakt. «Og... mørket. Jeg...» Han pekte på sitt eget bryst. «Jeg... ble igjen.» Kaelen tok en skarp pust. Han gikk ned på kne, sakte, forsiktig — ikke som en kriger, men som om han nærmet seg en såret fugl. «Hva er ditt navn?» spurte Kaelen. Gutten blunket. Som om han lette etter et ord han hadde en gang, men som hadde blitt strøket ut. «Jeg... hadde... et.» Elara kjente en frykt vokse inni henne. Ikke for gutten. For sannheten hun var redd for. Kaelen så opp på henne. Blikkene deres møttes. En frykt som var for tung til å sies høyt. Elara gikk ned på kne ved siden av Kaelen. «Hvor kom du fra?» spurte hun mykt. Gutten løftet en skjelvende hånd, pekte bak seg — mot ruinene. Mot asken som en gang var hjertet. Mot slottet som hadde holdt alt i lenker. «Fra... det.» Kaelen trakk pusten som om noen hadde slått ham i brystet. Elara tok hånden til gutten. Den var liten. Varm. Og pulsen... pulsen var svak, men kjent. «Har du vært alene?» spurte hun. Gutten nikket. «Hvor lenge?» Han trakk på skuldrene. «Jeg... var i... mørket. Så... ble jeg lys.» Kaelen lukket øynene. Elara så hånden hans dirre litt. «Kaelen?» hvisket hun. Han åpnet øynene igjen. Det var frykt der. Og smerte. Og noe Elara ikke hadde sett før — håp som taklet å gjøre vondt. «Elara...» stemmen hans var lav, nesten knekt, «jeg tror... dette er...» Gutten så på ham da han sa det. Og han sa et ord. Bare ett. Men det ordet skar gjennom Kaelen som et blad. «Bror.» Kaelen mistet pusten. Ansiktet hans ble hvitt. Elara la hånden over munnen. «Det er... ikke mulig...» hvisket Kaelen. Men gutten åpnet armene. Sakte. Som om han ba om en omfavelse han ikke helt visste om han kunne be om. «Kael...?» hvisket gutten. «Jeg... kom... tilbake.» Kaelen falt sammen. Ikke av svakhet. Men av ren, rå følelse som han ikke hadde kjent i en mannsalder. Han tok gutten i armene, presset ansiktet mot håret hans, stemmen brudt og knust: «Bror... bror... bror...» Elara kjente tårene renne. Hun la armen rundt begge. Barnet lente seg mot Kaelen, som om han til slutt hadde funnet trygghet etter hundre år i mørket. Etter en lang stund løftet Kaelen blikket mot Elara. «Elara... hjertet...» Han tok en skjelvende pust. «Det drepte ham ikke... det skjulte ham. Det brukte ham. Men da du brøt det... fikk han slippe ut.» Elara la hånden over gutten skulder. «Han er fri nå. Begge dere er.» Kaelen knep øynene. «Jeg... trodde aldri jeg skulle se ham igjen.» Elara smilte stille. «Nå har du ham.» Gutten så opp på henne. Øynene hans glødet svakt. «Er du... den som fant Kael?» spurte han. Elara nikket. «Ja. Og jeg gir ham ikke fra meg.» Gutten smilte svakt. «Bra.» Kaelen lo. En kort, hes, vakker lyd. Han så på henne — og i det blikket var alt: Takk. Kjærlighet. Lettelse. Og begynnelsen på noe nytt. Men før roen rakk å feste seg — rørte noe seg bak dem. Elara snudde seg. Kaelen løftet gutten nærmere. En mørk form, svak og famlende, steg opp fra skyggen under en fallen søyle. Ikke et monster. Ikke en skygge. En kvinne. Tynn. Sviktende. Med hår som så ut som det en gang hadde vært lyst, men nå blandet seg med mørke flak. Og hun så på Elara og Kaelen med øyne som var fulle av noe helt annet enn hat: Sorg. Og gjenkjennelse. «Elara...?» sa kvinnen. Elara frøs. Det var en stemme hun ikke hadde hørt på lenge. En stemme hun hadde savnet mer enn hun våget å innrømme. «Mamma...?» Elara sto som frosset. Alt rundt henne — Kaelen, gutten, skogen, lyset, ruinene — ble stille. Det var bare kvinnen som sto foran henne, svak og vaklende, støttet av en rot som brøt gjennom

jorden bak henne. Kvinnen hvisket navnet hennes igjen. «Elara...» Elara tok et skritt frem. Så ett til. «Mamma...?» Kvinnen smilte: et svakt, sprukket smil. Men det var hennes. Det var mammas smil — det smilet Elara hadde sett hver kveld før søvn, hver morgen ved kjøkkenet, hver gang et eventyr ble fortalt. «Ja,» sa kvinnen. «Min... modige jente.» Elara løp — ikke forsiktig, ikke kontrollert — hun løp som et barn som endelig fant veien hjem. Hun kastet seg i morens armer. Og moren, svak som hun var, falt nesten, men holdt henne tett, tett, tett. Som om hun hadde ventet på dette øyeblikket i årevis. «Elara... mitt hjerte... mitt lys...» Mamma strøk fingrene gjennom håret hennes. «Jeg visste du ville klare det. Jeg visste du ville finne meg.» Elara gråt. Ikke av frykt, ikke av smerte — av ren, rå lettelse. «Jeg trodde du var død,» hikstet hun. «Jeg trodde slottet tok deg. Jeg trodde—» «Det tok meg,» sa moren. «Men det tok meg... annerledes enn de andre.» Kaelen nærmet seg, med gutten — hans bror — i armene. Han holdt barnet tett, men blikket hans var urolig, søkende. «Elara...» sa han lavt, «er hun... virkelig?» Elara snudde seg. Hendene hennes skalv. Kvinnen — moren — så på Kaelen. Det var ingen skygger i øynene hennes. Ingen kunstig glød. Bare sliten, ekte menneskelig varme. «Du er Kaelen,» sa moren, rolig. «Jeg har sett deg i slottets vegger. Jeg har sett deg bære mørket alene.» Kaelen stivnet. «Jeg... hvordan...?» «Slottet brukte meg som en vokter av minner,» sa moren. «Ikke av hjerte. Det holdt meg fanget mellom tid og drøm. Ikke levende. Ikke død. Bare... ventende.» Elara tørket tårene. «Du er her nå. Du er fri.» Moren smilte. «Fordi du brøt hjertet. Fordi du sa nei, der jeg var for svak til å si det.» Kvinnens kne kollapset litt, og Elara støttet henne. «Mamma!» Kaelen var ved siden av dem på et blunk. «La meg hjelpe.» Han støttet henne på den andre siden, og sammen bar de moren et par steg bort fra ruinene, der luften var klarere og lyset mildere. Gutten — Kaelens bror — så opp på kvinnen. «Du... var også fanget?» spurte han. Moren nikket. «Ja, lille en. Jeg tror... vi var mange. Men nå er vi fri.» Kaelen så på Elara. «Det betyr... slottet hadde fanget flere enn vi visste.» Moren så opp på ham med alvor. «Slottet hadde fanget alle som gikk inn med håp i hjertet. Hjertet brukte håp som lenker. Frykt som vegger. Lengsel som dører.» Hun strøk Elara over håret. «Men du... du brøt alt dette.» Elara svelget. «Jeg gjorde det ikke alene.» Kaelen møtte blikket hennes. Elara kjente et stikk av varme i brystet. Moren så mellom dem, øynene myke. «Jeg ser det,» sa hun. «Og jeg ser hva dere bærer.» Elara ventet, men moren tok hånden hennes — og Elara gispet. En strøm av kunnskap, som et glimt av hjertet, som en svak ekko av slottets magi, fløt gjennom berøringen. «Du har kraft,» sa moren. «Ikke av mørke. Ikke av hjertet. Men av deg selv.» Elara så på hånden sin. Den glødet svakt hvitt. «Det er... mitt?» hvisket hun. «Den siste gnisten,» sa moren. «Hjertet døde, men dets reneste del fant en vert i deg.» Elara kjente magen knyte seg. «Betyr det at... jeg blir vokter?» Moren ristet på hodet. «Nei.» Hun så Elara i øynene. «Du blir fri. Og du bruker gløden slik du vil. Ikke slik hjertet ville.» Elara pustet ut. En lettelse som nesten fikk henne til å knele. Kaelen tok hånden hennes igjen. «Elara... du har et valg nå.» Hun så på ham. Han så på moren. På gutten. På resten av skogen. Så på henne. Med en alvorlig, men myk stemme sa han: «Vi står på terskelen til noe nytt. Slottet er borte. Skyggene er borte. Men vi... vi finnes fortsatt. Du har kraft. Jeg er endelig fri. Min bror trenger et hjem. Og din mor... trenger trygghet.» Han tok begge hendene hennes. «Hva vil du gjøre nå?» Elara stirret på ham. På moren. På gutten. På skogen som våknet rundt dem. Hun tok en dyp, rolig pust. Og hun svarte: «Jeg vil bygge noe nytt.» Kaelen smilte — et ekte smil, varmt, uvant, og vakkert. Men før noen rakk å si mer — jorden under dem ristet igjen. Ikke

som slottets fall. Ikke som hjertets død. Dette var noe annet. Moren stirret mot skogen. Ansiktet hennes ble blekt. «Det er ikke over,» hvisket hun. Kaelen tok et beskyttende skritt foran Elara og gutten. «Hva mener du?» Moren hevet hånden. Og den svake gløden i fingertuppene hennes pulserte mot jorden. «Hjertet var bare én vokter,» sa hun, stemmen lav og tung. «Skogen... har flere.» Elara kjente kulden sige inn igjen — ikke som før, men som en ny, ukjent fare. «Flere?» hvisket hun. Moren nikket. «Og de har våknet.» Elara tok Kaelens hånd. «Sammen?» spør hun. Kaelen svarte uten å nøle: «Alltid.» Jorden sluttet å riste like brått som den hadde begynt. Stillheten som fulgte var ikke trygg — den var forventningsfull, stram som et tau bundet rundt hjertet. Skogen pustet. Ikke som vinden. Ikke som dyrene. Men som noe levende, urgammelt og våknende. Kaelen stilte seg foran Elara, gutten og moren. Ikke fordi han trodde han kunne beskytte dem mot alt — men fordi instinktet i ham, det som var igjen etter år i mørket, visste at dette som kom var større enn slottet. «Mamma...» sa Elara lavt, «du sa skogen har flere voktere.» Moren nikket sakte, alvorlig. «Ja. Og de sov så lenge hjertet vaktet sin del av skogen. Men når ett vokterhjerter faller... våkner de andre. De kjenner ubalansen.» Gutten — Kaelens lille bror — trakk seg inn mot Elaras side. «Er de... onde?» hvisket han. Elara la armen rundt ham. «Jeg vet ikke. Ikke ennå.» Kaelen snudde seg litt mot moren. «Hvor mange voktere?» Moren grep en gren for støtte. Hun var fremdeles svak etter å ha vært fanget mellom liv og drøm. «Tre til.» Hun lukket øynene. «Tre som aldri skulle våkne samtidig.» Kaelen strammet kjeven. «Hva skjer hvis de gjør det?» Moren så på ham. Blikket hennes var tungt som en profeti. «Da kjemper de om territoriet. Om sjelene. Om skogen.» Hun så på Elara. «Om deg.» Elara kjente en isende frykt spre seg mellom ribbeina. «Hvorfor meg? Hjertet er dødt. Det valget er tatt.» Moren ristet svakt på hodet. «Fordi du bar gløden ut av slottet. Du tok den reneste delen av hjertets kraft. De vil vite hvorfor...» Hun la hånden over Elaras bryst. «Og de vil kjenne det.» En vind blåste mellom trærne. Langsom. Tung. Som et advarselssukk. Kaelen grep Elaras hånd. «Jeg slipper deg ikke igjen.» Hun svarte umiddelbart: «Jeg slipper deg heller ikke.» Gutten så mellom dem, som om dette alene beroliget ham mer enn hundre trygge hjem. Moren pekte på trærne som rørte seg med unaturlig samstemt rytme. «Hør.» Alle lyttet. Og skogen... snakket. Som tusen stammer som drev mot hverandre, som røtter som strakk seg mot noe i jorden — eller mot dem. Elara tok et skritt frem, selv om Kaelen strammet grepet i hånden hennes. «Hva vil de?» hvisket hun. Moren svarte ikke. Det gjorde skogen. En dyp, rungende stemme — ikke menneskelig, ikke dyrlik — men som tre som vokste på en eneste tone: «Hvem bærer lyset?» Elara stivnet. Kaelen trådte foran henne øyeblikkelig. «Hun gjør ikke det,» sa han hardt. «Gå bort.» Men trærne svarte ikke ham. De svarte Elara. «Du bar hjertet. Du bar døden. Du bar livet. Du bar valget.» Elara kjente gløden i brystet varme opp som en liten sol. Hun tok et skritt frem og fjernet Kaelens hånd, selv om hun holdt fast i den andre. «Skogen...» sa hun, stemmen overraskende stabil. «Jeg bar det som ble igjen. Men ikke for å eie noe. Ikke for å vokte. Ikke for å herske.» En pause. Bladene vibrerte. «Hva da?» Elara løftet haken. «For å frigjøre. For å gi tilbake. For å bryte det som bandt oss.» Trærne raslet tungt, som om de smakte på ordene. Gutten klynget seg til Kaelens kappe. Kaelen lente seg nærmere Elara. «Elara, de liker ikke svar,» hvisket han. «De trenger sannhet,» svarte hun stille. Moren nikket. «Voktere kjenner intensjon. Ikke løgner.» Trærne sprakk i barken — ikke som skade, men som øyne som åpnet seg. Et kjølig grønt lys fløt gjennom skogen. «Du bærer. Du deler. Du gir.» Elara nikket. «Jeg bærer det som er igjen. Jeg deler

det for å lege. Jeg gir det til skogen fordi den er hjem, ikke fangehull.» Stillhet. Så— «Vi er våknet. Vi søker. Vi ser.» Kaelen trådte helt frem ved siden av henne. «Se alt dere vil,» sa han. «Men om dere rører henne—» Elara tok armen hans og presset ham lett tilbake. «Kaelen. Dette er ikke en kamp.» Han svelget, men nikket langsomt. Han stolte på henne. Fullstendig. Skogen trakk vinden innover seg. «En vei er brutt. En vei er død. En vei er fri.» Moren tok et skritt nærmere. «Hva betyr det?» spurte hun. Trærnes lys pulserte. «En ny vokter må velges. En som ikke er bundet. En som ikke er tvunget.» Elara stivnet. Kaelen grep hånden hennes igjen. «Det blir ikke henne.» Skogen svarte umiddelbart. «Ikke henne.» Elara blunket. Overraskelsen var synlig. «Ikke... meg?» «Hun bærer. Men hun er ikke valgt.» Elara pustet ut, men skogen fortsatte: «Men du, Kaelen...» Kaelen løftet hodet. Gutten — hans bror — tok et skritt frem og grep hånden hans hardt, som om han kjente at navnet hans ble kalt av noe stort. «Du var bundet. Nå er du fri. En vokter må kjenne begge. Lyset. Mørket.» Kaelen ble helt stille. Elara så på ham, hjertet stanset. «Kaelen...» Han stirret på trærne. Moren holdt pusten. Gutten skalv. Skogen fortsatte: «Vi ser deg.» Kaelen svelget hardt. «Hva... vil dere se?» «Vi ser valget.» Elara tok hånden hans. Han grep den nesten for hardt. «Kaelen... hva enn dette er, står vi sammen.» Han så på henne — og i øynene hans var det både stolthet og skrekk. «Elara...» stemmen hans var myk og ru, «om de velger meg...» «Da blir du ikke alene,» svarte hun. Gutten klemte ham. Moren strakte en hånd mot ham. Skogen lyste i turkis og hvitt. Og Kaelen sto midt i det. Som en mann mellom to verdener. Mellom lys og mørke. Mellom fortid og fremtid. Mellom kjærlighet og kall. Skogen sa: «Kaelen. Vil du være vokter?» Og Kaelen — fritt, uten tvang, uten slott, uten skyggemagi — lukket øynene. Og trakk pusten. Elara holdt hånden hans. Gutten holdt den andre. Moren ventet. Skogen ventet. Hele verden ventet. Kaelen sto stille. Så stille at selv vinden holdt pusten. Skogen ventet. Elara ventet. Gutten — broren hans — klemte hånden hans som om han kunne forsvinne igjen hvis han slapp. Moren så på ham med en blanding av frykt og visdom, som en som hadde sett voktere før. Og Elara... Elara så på ham som om hjertet hennes sto i hendene hans. Kaelen tok en skjelvende pust. For første gang på lenge var det han som bestemte. Ikke slottet. Ikke skyggene. Ikke skjebnen. Han så på skogen, som glødet i turkis og hvitt og grønt. «Voktere...» begynte han sakte. «Dere kjenner styrke. Dere kjenner mørke. Dere kjenner lys.» Skogen raslet i samstemt svar. Elara så hvordan skuldrene hans hevet seg — ikke i frykt, men i tyngde. Som en mann som endelig sto for seg selv. «Jeg har levd under hjertet,» sa Kaelen, «jeg har båret mørke som ikke var mitt. Jeg har fryktet min egen kraft. Jeg har mistet alt.» Gutten trykket hånden hans hardere, som om han ville minne ham på hva han ikke lenger hadde mistet. Kaelen så på Elara. Og stemmen hans ble mykere. «Men jeg har også funnet noe.» Elara sto helt stille. Pusten hennes var en stille bølge. «Jeg fant henne,» sa Kaelen. Elara kjente en tåre renne. Han hadde aldri sagt det så direkte foran andre. Kaelen fortsatte: «Hun lærte meg at mørke ikke er noe man skal frykte... men noe man kan forstå. Hun lærte meg at lys ikke tilhører én kraft. Og at frihet...» Han så ned på gutten. «...kan finnes på nytt.» Skogen svarte lavt: «Vi ser deg. Din smerte. Din kraft. Din balanse.» Kaelen hevet hodet. «Men hør meg nå.» Det var ikke bønn. Det var ikke frykt. Det var styrke. «Jeg tar ikke en plass som krever at jeg forlater dem.» Han så på Elara igjen, blikket brennende. «Jeg forlater henne ikke.» Elara tok et fort, nesten kvelt pust. Kaelen snudde seg mot skogen. «Så om dere spør meg—» stemmen ble rolig, sterk, «—vil jeg være vokter uten lenker. En vokter som lever, som elsker, som kjenner frihet. Ikke en

som blir et nytt hjerte.» Skogen ble stille. Et øyeblikk var alt tomt, som om alt liv hadde stoppet. Elara holdt pusten. Gutten presset seg inn mot Kaelens side. Moren lukket øynene. Så svarte skogen. «Vi hører deg... Kaelen av lys og skygge... og vi aksepterer ditt valg.» Elara slapp ut en lyd hun ikke visste hun holdt igjen. Kaelen ble stående — sjokkert. Lettet. Tømt for frykt for første gang. Skogen fortsatte: «Du vil ikke bli hjerte. Du vil ikke binde sjeler. Du vil ikke falle som dine forgjengere.» Elara tok Kaelens hånd og kysset den stille. Han rørte håret hennes med en skjelvende bevegelse, som om han ikke helt trodde dette var virkelig. «Du vil være vokter av balanse. Mellom lys. Mellom mørke. Mellom frihet og kraft.» Kaelen svelget hardt. «Og hva betyr det?» spurte han. Skogen svarte: «Du får kraften til skogens språk. Til røttene. Til vinden. Men din sjel forblir din.» Elara smilte gjennom tårer. Det var den eneste gaven han noen gang kunne tåle. En kraft som ikke eide ham — men som han kunne bruke for å beskytte. For å helbrede. For å leve. For å elske. Kaelen bøyde hodet. «Da tar jeg det. Men bare hvis—» Han tok Elaras hånd. «—hun står med meg.» Skogen glødet lysere enn før. «Hun er bærer, ikke vokter. Hun går ved din side av egen vilje.» Elara nikket. «Jeg vil det,» sa hun. «Med hele meg.» Kaelen så på moren — og moren smilte. «Du har mer styrke enn noen vokter jeg har sett,» sa hun. Så — noe nytt. Solen, som hadde vært skjult bak trærne, brøt gjennom skyene. Strålene traff Kaelen. Og han glødet. Ikke i før-skyggemagi. Ikke i slottets farger. Men i naturens egen glød. Grønn. Gyllen. Varm. Elara tok ansiktet hans i hendene. «Du er fri,» sa hun. «Og jeg er hel,» svarte han, stemmen lav og full av undring. Skogen bekreftet: «Vokter av balanse. Vokter av frihet. Kaelen.» Gutten — broren hans — så opp på ham med store øyne. «Bror... du er... sterk.» Kaelen knelet og holdt ham tett. «Ikke sterkere enn deg,» sa han. «Vi er sammen nå.» Elaras mor smilte. Men så — vinden endret retning. Ikke farlig. Men bestemt. «Bærer.» Elara rettet ryggen. «Ja?» «Din vei begynner.» Elara blunket. Kaelen reiste seg og tok hånden hennes hardt. «Hva betyr det?» spurte han. Skogen svarte: «Hun er ikke vokter. Hun er ikke hjerte. Hun er bro.» Elara kjente gløden i brystet, som en varm håndflate. «En bro?» spurte hun. «Mellom menneske og kraft. Mellom valg og frihet. Mellom voktere og de de lever for.» Kaelen så på henne — og hun så det i øynene hans: Frykt. Og stolthet. «Elara...» Han hvisket det som om ordet var hellig. «Du er noe nytt.» Hun tok hånden hans og presset pannen mot hans. «Og jeg går ingen steder uten deg.» Skogen sa: «Så gå frem. Verdener venter.» Kaelen pustet tungt. «Elara...» Han så på henne som om han så fremtiden i øynene hennes. «Er du klar for det?» Hun smilte. «For deg? For oss? For alt?» Hun tok et dypt, rolig pust. «Ja.» Skogen hadde sluttet å riste. Luften var stille — ikke død stille slik slottet hadde vært, men levende stille. Som om hele verden lyttet. Elara sto hånd i hånd med Kaelen. På den andre siden av henne sto moren. På Kaelens andre side sto gutten — broren hans — som klamret seg lett til jakken hans. Og foran dem åpnet skogen seg. Ikke som en sti. Ikke som en vei. Som en mulighet. Trærne delte seg i en bue, barken glødende grønt som levende lanterner. Løv svedde ned som myke flak. Og vinden bar en lukt hun aldri hadde kjent før: Fremtid. Kaelen løftet hånden hennes og så på henne som om han ville memorere hvert minste trekk i ansiktet hennes. «Elara,» sa han lavt. «Det er du som leder nå.» Hun smilte svakt. «Vi leder sammen.» Han ristet på hodet, med det mykeste blikk hun noensinne hadde sett i de mørke øynene. «Nei. Nå kjenner jeg det. Jeg kjenner skogen... men bare fordi jeg hører deg i den.» Hun ble stille. «Kaelen...» «Du er broen, ikke jeg. Du er gløden som holder alt sammen. Jeg er vokteren som går ved din side.» Elara svelget hardt. Dette var mer enn et kall. Mer

enn en skjebne. Det var et løfte. Et liv. Gutten så opp på henne. «Kan vi... kan vi være en familie nå?» spurte han, med en sår uskyld i stemmen. Elara satte seg på huk foran ham. «Ja,» sa hun. «Vi kan det.» Han smilte stort — det var første gang hun så ekte barnesmil på ansiktet hans. Kaelen strøk gutten over håret. «Vi holder sammen. Jeg lover.» Moren tok Elaras hånd. «Og jeg går hvor dere går,» sa hun. «Så lenge dere vil ha meg.» Elara reiste seg og la armene rundt henne. «Du er min familie. Du hører alltid med.» Moren lukket øynene og holdt henne tett. Da brøt en svak lyd stillheten. Ikke et brak. Ikke et ekko. Men en lav vibrasjon mellom trærne. Som en streng som ble strøket. Kaelen snudde seg. «Vokterne viser oss vei.» Elara så frem. I en sirkel av lys midt på den grønne stien lå noe hvitt og turkis. En liten krystall. Som et frø. Hun tok et skritt frem. Kaelen fulgte etter, som instinkt. Gutten grep klærne hans. Moren hvilte en hånd på Elaras rygg. Elara bøyde seg. Frøet løftet seg. Og da hun rørte det — pulserte det i hånden hennes med en varme som kjentes levende. «Hva... er det?» spurte hun. Kaelen kjente på kraften, men den brant ham ikke. Ikke som skyggene hadde gjort. «Det er et vokterfrø,» sa han. «Skogens gave. Det blir plantet der en ny begynnelse trengs.» Elara så fra frøet til Kaelen. «Hvor skal det plantes?» Kaelen svarte ikke. Det gjorde skogen. «Der kjærlighet har rot. Der familie tar form. Der hjem kan bygges.» Elara kjente brystet stramme seg. Ikke i frykt. I noe som var så sterkt at det nesten gjorde vondt. «Et hjem,» sa hun stille. Kaelen tok ansiktet hennes i hendene. «Elara... vi trenger ikke leve i ruiner. Ikke i minner. Ikke i mørke eller lys som eier oss. Vi kan bygge noe nytt. Et sted for oss. For min bror. For din mor.» Han la pannen mot hennes. «Et sted hvor vi kan leve.» Elara lukket øynene et sekund. Hun så det. Et sted hvor de kunne være mennesker, ikke overlevende. Der Kaelen kunne lære å leve uten skyggene. Der gutten kunne vokse opp uten frykt. Der moren kunne finne fred. Og der Elara kunne lære sin egen kraft — på sin egen måte. Hun åpnet øynene. «Da planter vi det,» sa hun. «Hvor?» hvisket gutten. Elara så utover skogen. Og hun så det — en liten åpning ikke langt unna, badet i gyllent lys, med en elv som glitret gjennom gresset og en stor, gammel eik i midten. Hun pekte. «Der.» Kaelen smilte. «Ja.» De gikk dit sammen. Elara knelte og presset frøet ned i jorden. Hun la hånden over det — og Kaelen la sin hånd over hennes. Gutten la sin lille hånd oppå deres. Moren la sin på toppen. Fire hender. Fire sjeler. Fire historier. Én fremtid. Frøet pulserte. Jorden lyste. Og et lite spir vokste frem — først en grønn skudd, så en stamme, så blader som glødet svakt i hvitt og turkis. Ikke et stort jordskjelv. Ikke voldsom magi. Bare liv. Rent liv. Elara kjente en tåre falle. Kaelen fanget den med tommelen. «Dette er vårt.» «Vårt hjem,» sa hun. Han smilte. Ikke mørkt. Ikke såret. Ikke skjult. Ekte. «Elara...» Stemmen hans var lav, fylt av en varme han aldri hadde tillatt seg før. «Når alt dette er over... når vi har gått langt nok... når vi er trygge...» Han tok hånden hennes. «Vil du... bli hos meg?» Hun tok ansiktet hans i hendene. «Kaelen. Jeg har allerede valgt deg. Jeg går ingen steder.» Han knuste henne i et kyss — ikke raskt, ikke voldsomt, men dypt, rolig og helt. Og for første gang kjentes det som fremtid. Ikke historie. Ikke overlevelse. Fremtid. Men så — en ny lyd. Ikke truende. Ikke farlig. En myk, rytmisk, lav sang mellom trærne. Som om skogen talte igjen. Som om den takket dem. Som om den ønsket dem velkommen. «Kaelen...» hvisket Elara. «Hører du det?» «Ja,» svarte han. «De åpner veien for oss.» Veien fremover glødet svakt. Ikke som en ordre. Som en invitasjon. Et nytt liv ventet. Et nytt kapittel. Et nytt hjem. Men én ting gjensto: Å ta første skritt sammen. Elara tok hånden hans. Gutten tok den andre. Moren tok Elaras skulder. Og som én familie gikk de inn i lyset. Lyset som

åpnet seg foran dem var ikke lys slik slottet skapte det. Det var varmt. Naturlig. Som sol gjennom morgentåke. Elara kjente en stille vibrasjon i bakken, ikke truende, men velkommen — som om skogen strakk røttene sine ut for å hilse dem. Hånden hennes var i Kaelens. Gutten på hans andre side så storøyet rundt seg. Moren gikk like bak, støttet men stadig sterkere for hvert skritt. «Det føles... som om jorden puster,» hvisket gutten. Kaelen smilte ned mot ham. «Det gjør den nå. Det har den ikke gjort på svært lenge.» Elara så opp på Kaelen. Ikke som mannen hun reddet, eller som vokteren han var blitt. Men som den han endelig hadde lov til å være: Fri.Hel. Levende. Og han så på henne med samme dybde, samme varme. Lyset åpnet seg i en stor, grønn dal. Gresset bølget i gulltoner. En elv glitret som flytende stjerner. Fisk spratt i vannskinnet. Og midt i dalen sto et tre — ikke stort, ikke imponerende, men fullt av spirende, livlige blader som glitret i hvitt og turkis. Vokterfrøet hadde sprunget ut. Elara stoppet. «Kaelen... dette... dette er vårt.» Kaelen gikk frem, strøk hånden over treet som om han hilste på en gammel venn. Treet reagerte — bladene rørte seg mot hånden hans i lette strenger av lys. «Det kjenner oss,» sa han. «Det tilhører ikke oss,» korrigerste Elara mildt. «Men det deler seg med oss.» «Som vi deler med hverandre,» svarte han. Elara tok hånden hans. Elaras mor sto litt bak dem, hånden hvilende mot brystet. Hennes øyne var fulle — ikke av frykt, men lettelse. «Elara,» sa hun. «Jeg har drømt om dette stedet i fangenskapet. Ikke navnet... ikke stedet... men følelsen.» «Hvilken følelse?» spurte Elara. Moren smilte. «At vi kunne starte på nytt.» Elara kastet armene rundt henne. Moren holdt henne tett. «Jeg er så stolt av deg,» hvisket hun. «Alt du har båret... du bar det uten å miste deg selv.» «Jeg hadde Kaelen,» svarte Elara, stemmen lav. «Han holdt meg hel.» Kaelen så bort, rørt. Moren smilte mot ham — anerkjennende, aksepterende. «Ta vare på henne,» sa hun. Kaelen svarte: «Med alt jeg er.» Kaelens lille bror gikk frem til treet og strøk over stammen. Treet svarte med enda en glød av hvitt og turkis. Gutten lo. En ekte barneglede. En som aldri hadde blitt hørt i slottets mørke. Kaelen knelte ved siden av ham. «Liker du det?» spurte han. Gutten nikket ivrig. «Det er som om det kjenner meg. Som om det sier... 'velkommen hjem'.» Kaelen la armen rundt ham. «Det gjør det.» Gutten så opp på Kaelen. «Betyr det at... vi får være her? Alle sammen?» Kaelen rufset håret hans. «Ja. Det betyr akkurat det.» Da gutten løp videre, og moren undersøkte dalen med tårer i øynene, gikk Kaelen til Elara. Han tok begge hendene hennes i sine. «Elara...» sa han, og stemmen hans var dyp og rolig, som om han endelig fant ordene han aldri kunne si før. «Hele livet mitt trodde jeg at jeg var skjebnebestemt til mørke. At jeg var et resultat av slottet. En rest av noe ødelagt.» Elara ristet på hodet. «Du er ikke et resultat av noe. Du er valg. Du er styrke.» Han smilte svakt. «Og du... er min lysvei.» Han trakk henne inn til seg, pannen mot hennes. «Jeg elsker deg, Elara. Ikke fordi du reddet meg. Ikke fordi du brøt hjertet. Men fordi du så meg... får jeg så meg selv.» Elara presset leppene stille mot hans. «Jeg elsker deg også, Kaelen. Ikke fordi du er vokter. Ikke fordi du er fri. Men fordi du er deg... og du valgte meg.» Han svarte med et kyss — langt, varmt, ungt og gammelt samtidig. Som alt de overlevde. Som alt de bygget. Som et løfte. Da de skilte seg for å puste, lyste skogen rundt dem. Ikke farlig. Ikke truende. Stille. Som om hele skogen bukket i mild anerkjennelse. «Bro og vokter. Sjæl og styrke. Lys og mørke. Dere er sett.» Elara ble stående. «Hva betyr det?» Stemmen, som både var vind og røtter og tid, svarte: «Det betyr... at dere ikke går alene.» Kaelen tok hånden hennes. «Vi går sammen.» Moren satte seg ved treet. Gutten badet føttene i elven og lo. Kaelen og Elara sto side ved side, og så utover

dalen som strakte seg som en verden uten grenser. Et hjem. Et sted å vokse. Et sted å elske. Elara lente hodet mot Kaelens skulder. «Er du lykkelig?» spurte hun mykt. Han svarte uten å tenke: «Jeg er der du er. Det er alt jeg noen gang ønsket.» Hun smilte mot ham. «Da begynner vi her.» Han kysset pannen hennes og hvisket: «Her begynner alt.» Solen steg litt høyere. Skyggene trakk seg tilbake som gamle minner. Lys fylte dalen. Og familien — den nye, uventede, sammenbundne familien — tok sine første, frie skritt inn i livet som ventet på dem. Sammen.

FORORD FRA FORFATTEREN

Kjære leser,

Denne historien begynte som en enkel idé: Hva skjer om et hjerte kan være både et fengsel og en gave? Hva skjer om lys og mørke ikke er motsetninger, men to deler av samme sannhet? Og hva skjer når to mennesker, merket av hver sin fortid, finner hverandre i et sted som ikke ønsker dem godt? Med disse spørsmålene ble Forheksede fotspor i mørket skapt. Elara og Kaelen kom til meg som to sjeler som bar mer enn de visste, og skogen som vokste rundt dem ble like mye en refleksjon av verden som av menneskehjertet: vakker, farlig, uforutsigbar og full av hemmeligheter. Deres reise — gjennom slottets levende vegger, gjennom illusjoner, gjennom frykt, gjennom kjærlighet — ble viktigere jo lenger jeg skrev. For den viste at styrke ikke kommer fra makt, men fra valg. Og kjærlighet kommer ikke av skjebne, men av viljen til å se noen for den de er. Kaelen lærte at han ikke var merket av mørke, men av overlevelse. Elara lærte at hun ikke måtte bli en vokter for å være sterk. Og skogen lærte at selv urgamle krefter må møte ny vilje for å finne balanse.

Til deg som leser:

Denne historien handler om magi, ja — men også om å tørre. Å tørre å følge det som føles riktig selv når alt virker umulig. Å tørre å spørre hvem du vil være når ingen ser på. Og å tørre å elske, selv når du er redd for å miste. Hvis du bærer noe tungt, håper jeg denne historien minner deg på at du ikke må bære det alene. Hvis du føler deg fanget i mørket, håper jeg du finner en gnist i disse sidene. Hvis du har mistet noen, eller funnet noen, eller vært redd for begge deler — vet du allerede mer enn du tror. Takk for at du gikk sammen med Elara og Kaelen gjennom skogen, gjennom hjertet og frem til en ny begynnelse. Historier deles alltid best når noen velger å høre dem.

Med varme og undring,

Forfatteren